SOLDATUL

Nr. 250 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

Obiectivele reale ale campaniei din Răsărit

După calculele făcute cu o riguroasă obiectivitate, sovieticii au pierdut până acum de două ori capacitatea maximă a efectivelor lor de războiu, ceea ce înseamnă, că fie care unitate bolșevică s'a alcătuit din nou de două ori, cu întregul ei efectiv și echipament de războiu și de două ori s'a desființat prin pierderile suferite în lupte. E în această constatare un fapt nemai întâlnit încă în istoria războaielor și el explică singur, real și complect, situația militară a Uniunei Sovietice după 20 de luni de războiu.

In adevăr, comandamentul sovietic a aruncat în campania din iarna aceasta mase uriașe de oameni și material, pentru rezultate cari se dovedesc a fi cu totul minimale, deoarece ele nu sporesc isvoarele de împrospătare a efectivelor pierdute și nici nu asigură frontului bolșevic poziții mai avantajoase decât cele din care s'au deslănțuit în Noembrie 1942 mișcările marei ofensive de iarnă. Războiul a rămas adânc tot pe teritoriul Uniunei Sovietice și frontul nu s'a deplasat, în raport cu poziția lui de anul trecut, cu nimic în avantajul forțelor armatei roșii. Din potrivă, judecând logic, situația bolșevicilor e acum considerabil mai grea decât anul trecut, fiindcă forța combativă a armatelor europene aliate trupelor germane a rămas intactă și pe aceleași poziții, pe când puterea de șoc a bolșevicilor iese istovită de toată risipa de oameni și material din această iarnă și dacă cu puterile sporite pe cari le aveau bolșevicii anul trecut n'au putut să reziste ofensivei europene de vară, cu atât mai puțin ei vor putea să-și mențină pozițiile în vara ce vine.

Toate avantajele războiului din răsărit rămân prin urmare de partea forțelor germane și aliate atâta vreme cât frontul se menține pe teritoriul Uniunei Sovietice. Comandamentul bolșevic n'a isbutit în această a doua campanie de iarnă decât să-și procure iluzia unei superiorități trecătoare, cu atât mai primejdioasă pentru cauza Moscovei cu cât consecințele ei vor fi, inevitabil, mai categoric catastrofale. Este, în adevăr, greu de presupus, că rezervele de oameni și materiale de războiu ale Uniunei Sovietice vor mai răspunde la solicitările comandamentului bolșevic în măsura de până acum. A treia refacere a efectivelor de războiu ale armatei roșii nu poate fi decât o foarte debilă alcătuire. Or, problema de căpetenie a războiului din Răsărit n'a fost niciodată spațiul cucerit din Uniunea Sovietică, ci distrugerea potențialului de războiu al bolșevismului, căci primejdia bolșevică nu stă în întinderea teritorială a Uniunei Sovietice, ci în uriașul instrument de războiu, care este armata roșie și cu care aventurierii de la Moscova sperau să invadeze Europa și să deslănțuie în lume revoluția mondială comunistă. Privită sub acest aspect, care este singurul real și pozitiv, campania europeană anti-bolșevică si-a atins în cea mai bună parte obiectivele ei principale. Ofensiva din vara aceasta o va dovedi cu prisosință.

D. I. Cucu

Ofițeri și trupă din armata română luptătoare la Răsărit, primesc decorațiile Fuehrerului Adolf Hitler pentru vitejia lor *(S. M. P.)*

NICI O CLIPĂ DE INDOIALĂ

Victoria își are legile ei de fier, peste cari nimeni nu poate trece. Una din aceste legi este și increderea în victorie. Acei cari pornesc la luptă cu îndoială în suflet — fără siguranța biruinței, sunt sortiți dela început să piardă.

Nici o clipă de îndoială la ducerea la bun sfârșit a acestui războiu! Numai astfel vom avea victoria atât de așteptată de întreaga suflare românească.

Dealtfel ați constatat și voi în toate împrejurările, că un lucru de care v'ați apucat cu convingerea că va fi dus la bun sfârșit, ați putut să-l împliniți într'adevăr cu multă ușurință. Și fierul plugului intră mai adânc în brazdă și coasa taie mai bine când ești hotărît să faci ispravă bună.

Cât de greu merg însă toate lucrurile, când te apuci de ele cu îndoială. Totul ți se pare mai greu decât este în realitate. Pretutindeni vezi piedici cari nu există în realitate. Te forțezi, pui cu tot dinadinsul umărul și totuși până în urmă lucrul ese prost. Motivul îl știți bine. Nu există binecuvântare acolo unde apare îndoiala și neîncrederea.

Dacă ai pornit la târg cu o pereche de boi spre a-i vinde și ți-ai luat încă dela plecare în cap că nu vei putea face o afacere bună, o vei păți cu adevărat. Vei alunga cu neîncrederea ta pe cumpărătorul cel serios și te vei încurca cu unul care te va trage pe sfoară.

Incredere, încredere și nici o clipă de îndoială, dragii mei, dacă vreți să o scoateți la socoteală cu vrăjmașul din răsărit.

Când în ziua de 22 Iunie 1941 am pornit războiul cel aprig în răsărit, toată țara a avut încredere în victoria românească. S'a ajuns, într'adevăr, ca în timpul cel mai scurt bolșevicii să fie alungați depe meleagurile cari au aparținut întotdeauna românismului. Dușmanul cel hain a fost alungat și mai departe, dincolo de Bug, de pretutindeni de unde a existat vorbă și tradiție românească.

La Odessa, la Sevastopol, ați dat cu toată încrederea lupta cu vrăjmașul crezut neînvins. Cele mai tari cetăți din lume au căzut, pentrucă nu v'ați îndoit un singur moment de puterile voastre. Nu v'a speriat nici tăria zidurilor și nici sălbătăcia dușmanului. Ați știut ce au făcut altădată strămoșii voștri în asemenea cazuri. Ați lovit crunt.

De câte ori n'ați fost copleșiți de numărul mare al dușmanilor. Erați unul contra zece, și l-ați răzbit totuși pe adversar, pentrucă nu v'ați îndoit, că puterile voastre sunt mai presus decât ale dușmanului. Pentrucă ați știut că un ostaș român face întotdeauna cât zece ostași vrăjmași.

Dar nici n'ați fi avut dreptul și nici motivul să vă îndoiți că veți învinge în răsărit și oriunde veți întâlni dușmanul. Dreptatea și Dumnezeu e alături de voi. Voi n'ați plecat să faceți cuceriri, n'ați lăcomit la pământ strein. Pe voi v'au chemat frații să mergeți să-i salvați de sub jugul strein. Vouă v'au poruncit legile omenești și dumnezeești să nu lăsați să se înscăuneze nedreptatea pe pământul românesc.

Cum v'ați putea voi îndoi că veți învinge, când dușmanul n'are alături de el nici dreptatea și nici pe Dumnezeu. Comuniștii o știți doar, sunt scoși din rândul oamenilor. Sunt niște fiare turbate, cari nu se luptă decât din poruncă. El nu rezistă decât atunci când stăpânii lor îl îndeamnă dela spate sau îi amenință cu suprimarea.

Nici o clipă de îndoială, aceasta este porunca la care trebuie să vă supuneți voi dragi ostași și întreaga suflare românească. Vom învinge în răsărit, căci trebuie să învingem. Au fost și clipe grele prin care ați trecut cu toții. Dușmanul a dat și el lovituri aspre. Războiul acesta se mai poate prelungi și vor mai trebui făcute încă alte jertfe. Victoria nu vă poate scăpa însă și oricât ar mai încerca dușmanul să reziste până la urmă va fi culcat la pământ și steagurile românești se vor reîntoarce biruitoare spre împlinirea altor porunci.

Alături de voi, noi cei cari stăm acasă și ne îndeplinim cu sfințenie îndatoririle ce ne sunt date, avem toată încrederea în voi, în virtuțile voastre, în biruința voastră apropiată. Noi n'avem nici o clipă de îndoială, că îl veți bate pe dușman, chiar dacă s'ar întovărăși cu toți diavolii iadului.

Se apropie primăvara, dragi ostași! Pământul se va desgheța și apoi se va usca. Drumurile vor fi din nou tari. Pașii voștri vor porni din nou în spre adâncurile rusești și suntem convinși că voi și aliații voștri germani veți culca la pământ definitiv, bestia roșie.

Prosperitatea agriculturii românești

Alături de armată, pătura țărănească a reprezentat întotdeauna forța cea mai de seamă a națiunii române. Cei doi stâlpi ai țării, au fost reazimul puternic al propășirii neamului. Armata în afară, țărănimea în interior au luptat neprecupețit pentru păstrarea integrității și bunei stări a țării.

Un războiu nu se duce numai cu armele. La spatele oștirilor trebue să stea tot atât de vrednică o altă armată, aceia a plugarilor, cari să stoarcă zi de zi și ceas de ceas rod bogat pământului spre a fi trimis celor cari luptă la graniță. Țărănimea română s'a achitat cu prisosință de această datorie, mai ales în ceasurile de față.

La începutul acestui războiu, situația agriculturii noastre nu era din cea mai strălucită. Părți importante din trupul țării au fost sfâșiate, astfel că brazda românească producătoare de grâu s'a împuținat. In acelaș timp țăranul era lipsit de ustensilele necesare unei producțiuni mai active, iar creditele încetaseră cu totul.

Războiul care bătea la ușă cerea o sforțare uriașă din partea țărănimii, fără ca ajutoarele necesare să-i fi fost puse la dispoziție.

Din fericire, guvernul țării și-a dat seama dela început de importanța pe care o are agricultura în ducerea la bun sfârșit a războiului și-a împlinit toate golurile trecutului. Țăranul a fost înzestrat cu toate ustenzilele menite să mărească producția în măsura trebuincioasă vremurilor grele în care intrase țara. Credite largi au fost acordate tuturor astfel că așa după cum am mai arătat și altă dată, produsul pământului românesc s'a dublat și întreit, încât azi agricultura românească face față cu vrednicie obligațiunilor luate.

Cu ocazia adunării generale a societății inginerilor agronomi care a avut loc în ziua de 28 Februarie 1943 s'a trecut în revistă activitatea desfășurată de plugarul român în slujba războiului din răsărit. D. Ion Antonescu, secretarul general al Ministerului Agriculturii, președintele societății a adus câteva precizări importante „campaniile agricole au fost sistematizate ca mijloacele de muncă să dea un maximum de randament" a spus d-sa. S'a dat o serioasă atenție problemei aprovizionării agricultorilor cu semințe și s'a luptat pentru intensificarea culturilor de plante cu nutreț, de plante textile și pentru introducerea și răspândirea culturii orezului. S'a continuat opera de înzestrare a agriculturilor cu mașini perfecționate".

Darea de seamă prezentată de societate a stabilit pe larg tot ceiace s'a făcut pentru agricultură și mai ales rezultatele mulțumitoare date de agricultura țării, care a reușit să țină tot timpul pas cu noile nevoi impuse de asprimea vremurilor.

Ion Munteanu

Pagina Literară

DRUMEŢII DIN VIS

de VALERIU MAGUREANU

Săptămâna Patimilor! Par'că o văd şi acum pe măicuţa cum se pregătea să încondeeze ouăle. Le spăla bine în apă călduţă. Le ştergea cu o cârpă curată. Apoi, cu un condei făcut dintr'un beţişor, în crestătura căruia înfipsese o sârmuliţă, făcea cu mai multă pricepere decât aşi fi bănuit vreodată, fel şi chipuri de înflorituri. Lucru uşor nu era, fiindcă şi eu încercasem şi nu izbutisem ca dânsa. Ba picam ceară pe ou, ba trăgeam liniile strâmbe, ba îngroşam o linie mai mult decât alta, cu tot desenul învăţat la şcoală.

Imi plăcea însă să mă aflu în treabă, iscodind pe măicuţa la orice înfloritură:

— „Da asta ce e, măicuţă?"

— „Ce să fie? Coada rândunicii".

Mă uitam şi semăna aidoma.

— „Dar astălaltă?".

— „Coarnele berbecului, măicuţă dragă!".

Şi aici avea dreptate Berbecul din turma lui Piciorus, tot aşa de încârligate avea coarnele.

— „Da acu, ce faci măicuţă?".

— „Floarea Paştelui, băeţelule".

Mă duceam cu gândul la floricelele galbene ce le culesesem din zăvoi. Semănau, nici vorbă.

Pe urmă, începeam cu alte iscodiri:

— „Da de unde ştii, măicuţă, să incondeezi?".

— „Dela bunica ta, dragul meu. Ea m'a învăţat. Ea n'a lăsat să treacă un an măcar, fără ouă încondeeate, cu toate că la bătrâneţe îi tremurau mâinile".

Mama ofta. Pe urmă, schimba vorba:

— „Da tu ştii povestea cu băiatul care ştia să încondeeze ouăle?".

— „Spune-o măicuţă! Hai spune-o!".

— „Stai cuminte nu mai mâzgăli ouăle, că prăpădeşti ceara şi ascultă:

„Trăia de mult, un băiat sărăcut şi cuminte... Cuminţel ca un mieluşel, bun ca pâinea caldă şi milos fără seamăn... Şi-aşa a plecat el într'o zi la târg, cu un coşuleţ cu ouă şi cu un fagure de miere, acoperite toate cu un ştergar. Vezi Doamne, măicuţa lui era bolnavă în pat...

Şi cum mergea tipa-tipa de dimineaţă pe potecuţă, s'a oprit să se odihnească la umbra unui stejar bătrân şi scorburos. In copac păsărele, în juru-i floricele... Rai nu altceva.

Tot uitându-se la floricelele din jurul lui, ce-i dă în gând băiatului:

Dac'aşi face şi eu nişte floricele pe ouăle din coş!... S'or vinde poate mai uşor... Că era în săptămâna Paştelor...

Cu ce să le înflorească? Cu un briceguţ şi-a făcut un condei. Ceară avea, din fagure. Foc acolea, într'o vatră ciobănească...

S'a aşternut pe lucru şi a înflorit ouăle. Da ce înflorituri! Cu floricele, cu păsărici, cu frunzulite... Se uita la ele şi le făcea şi el cu mână de meşter.

A sfârşit lucrul... Se uita la munculiţa lui şi nu se mai sătura privind... Par'că nu se mai îndura să le vândă...

Pe potecuţă, văzu venind spre el o ceată de oameni. Ii numără: doisprezece. Unii cu bărbi colilii şi cu toiege, alţii ceva mai tineri... Intre ei unul cu chipul plin de bunătate, cu ochii adânc gânditori".

— „Ce faci copile? îl întreabă unul dintre ei, ce semăna cu Sân-Petru din icoană..."

— „Am înflorat ouăle, să fie mai frumoase şi să aibă preţ mai bun... Că mama e bolnavă şi tată n'am...".

Omul, cel cu chip blând, tăcea... Ştia totul... Văzu înfloriturile:

— „Vrednic este lucrătorul de plata sa", zise El...

— „Amin!" răspunseră ceilalţi.

Copilul rămase uluit. Cine erau aceşti drumeţi cari se minunau de înfloriturile lui? Poate erau însetaţi şi flămânzi... Poate... Luă ouăle înflorate şi sărutându-le mâna, le dărui câte un ou...

— „Drumeţilor, luaţi! V'o fi foame, îngână el... Noi mai avem acasă...".

— „Harul Domnului asupră-ţi" zise apoi Cel cu chip blând...

Au pierit apoi, ca aburul în vânt...

Când se trezi copilul din vis, — că vis fusese totul — se frecă nedumerit la ochi.

Işi făcu cruce şi plecă grăbit la târg. Marfa se vându repede şi cu preţ bun....

Intors acasă, măicuţa lui se făcuse mai bine... Paştele venea cu bucurie şi nădejdii...

Abia atunci înţelese copilul tâlmăcirea visului de sub stejarul cel bătrân şi scorburos...

Harul Celui de Sus, se coborîse cu prisosinţă în casa văduvei sărace, cu copil bun şi milos.

Că doar oricine pricepe cine fuseseră drumeţii din vis...

...A tăcut măicuţa. Nici eu n'am zis nimic... Am luat-o doar de gât, i-am sărutat obrajii, în casa plină de mireasmă aromată a fagurului de miere.

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Păsări matematicieni!

Ornitologul prof. dr. O. Koehler din Koenigsberg a întreprins cu colaboratorii săi zeci de mii de experienţe, îndeosebi cu porumbei, asupra capacităţii păsărilor de a număra. Aceste experienţe au arătat că păsările nu pot număra, dar au dovedit prin dresaj, că posedă două facultăţi de bază, pe care le are şi omul, şi care pe lângă altele fundamentale — care ar mai trebui căutate la animale — au dus la posibilitatea pe care o are omul de a număra. Păsării îi lipseşte tocmai ultimul inel din lanţ, anume şirul crescând al numerelor. Numere nedefinite poate învăţa şi probabil chiar stabili în valoare membrele lor în fond egale. Cu toate că între numerotarea omenească şi această capacitate animalică există o mare deosebire, totuşi se arată că animalul ştie mai mult decât îi trebuie pentru felul lui de viaţă actual, în stare de sălbătăcie.

Plopul — izvor de celuloză

Actualmente molidul este principalul furnizor al producţiei de celuloză a Germaniei. In viitor însă acest rol va fi preluat de către plop. Molidul se poate folosi abia după 45 ani, în timp ce plopul după aproximativ 40 de ani. Pe deasupra, rentabilitatea plopului în privinţa cantităţii de celuloză este dublă, molidul dând numai 10 metri cubi de lemn util pe an la hectar, iar plopul 20. Se adaogă că conţinutul de celuloză alpha al plopului este de 60—65 la sută, fiind superior molidului (40—45 la sută) şi fagului (35 la sută). Adunând toate aceste avantagii, plopul dă o producţie de celuloză de cinci sau şase ori mai mare decât molidul.

AMĂGIRE

de ION ADAM

La marginea drumului de fier, într'o pajişte verde, păştea o iapă de rasă, — pe când mânzul ei crud îi dădea târcoale în salturi sprintene.

Tovărăşia aceasta curată şi plină de speranţe, înflorea în belşugul ierburilor şi sub lumina soarelui, ca o podoabă vie a naturii darnice.

Mânzul săria şi alerga pe picioruşele lui subţiri şi cizelate, înfiorat parcă de sănătate şi tinereţe. Când se depărta mai mult de iapă, se oprea în loc şi necheza ascuţit, tremurându-şi buzele catifelate pe dinţii albi. Din câteva salturi sprintene, mai mult sburdate, mânzul revenia la mamă-sa într'o rânchezare înfrigurată şi gingaşă, întinzând botul lui moale şi micuţ, ca să întâmpine capul ridicat al iepei, rămas încleştat cu fire de iarbă atârnând nemestecate.

O sărutare mai mult ciugulită cu înfiorări nechezate printre dinţi şi mânzul, plinuţ şi fraged, se strecoară lingar cu capul pe sub gâtul iepei şi într'o gudurare lunecată, întinde gura pe sub ea, de apucă sfârcul ţâţelor cu buzele.

Câmpia dimprejur, pustie nesfârşită, năpădită de ierburi şi miresme, se destinde şi răsuflă sub căldura soarelui.

Liniştea şi belşugul stăpânesc împrejurimile într'o înlănţuire adormită.

In zarea drumului de fier, se aude deodată sfredelitura stridentă a unui şuerat de tren. Muţenia din cuprins se sfâşiase ca de o trezire la luptă.

Câmpia cu toate ierburile pare că se înalţă şi ascultă alarma...

Mânzul, oprit din supt, ridicase capul înainte şi sta aţintit, tremurându-şi spinarea ca pentru o pregătire îndrăzneaţă.

Pe urma şueratului se năpustiă acum furtunoasă maşina trenului, care înainta înfocată şi lacomă, gâfâind şi pufnind ca într'o chemare nebună.

Incă un şuerat strident şi maşina târăşte înainte convoiul înlănţuit de vagoane, îndemnând par'că din fugă la răscoală şi jertfă.

La această ultimă chemare disperată, mânzul care vede cum se deslănţue pe delături tumultul vagoanelor târâte, se porneşte şi el de alături după îndemnul cel vertiginos, ca sorbit de o vultoare care se scobeşte în orizont.

Trenul fuge şi hurue ca într'o prăbuşire, străbătând gonit prin zarea liniilor, pe când pe delături mânzul, încordându-şi ultimele puteri, întinde capul înainte, ca după un îndemn, şi aleargă pe picioruşele lui subţiri silind să nu rămâe în urmă.

Trenul goneşte tot mai înainte, iar mânzul fuge şi el deopotrivă, pe când din urmă se aude în zadar nechezatul mamei, care nu înţelege nimic...

Un moment mânzul pare numai o linie întinsă în aer pe drept fuga trenului, aşa nu i se mai văd picioruşele lui din urmărirea cea desnădăjduită.

Forţele însă se întrec, mânzul ajuns de trudă, poticneşte, se scoală iar, mai încearcă un salt, dar picioruşele se îndoae, se împletesc şi el cade pentru ultima oară, cu copitele sub el şi cu gâtul întins înainte pe iarbă, privind pe urma monstrului mincinos, care se pierde vertiginos, într'un huruit de prăbuşire nesfârşit...

VACA BABEI FLOAREI

de V. A. URECHIA

Baba Floarea se ruga lui Dumnezeu zi şi noapte să-i dăruiască o văcuţă. Dar în loc de văcuţă n'avea baba Floarea decât o biată capră, al cărei ied împărţia laptele ei cu baba.

Intr'o zi se scoală disdedimineaţă să mulgă capra; când iată, păşind pragul tindei, piciorul babei dă de un mototol de boarfe.

— Ce-o fi, gândi baba.

Nu era boccea de boarfe, ci un biet copilaş.

— Ei, ce te faci, babo? se întreba Floarea râzând; un copil îţi trebuia ţie?

Dar, cum avea inimă bună, baba luă pruncul în braţe şi-l dezmierdă zicând: „De, îi suge şi tu cu iedul la capră".

— „Petre, zicea în acea vreme Mântuitorul Iisus Hristos, căutând din ceruri cu privirea spre bordeiul babei Floarea! „Petre, vezi tu ce se petrece colo în Ţara Românească, unde şade baba Floarea?"

Sf. Petru se uită prin gaura cheiei raiului, ca să vadă mai bine şi ca prin ochian zări pe baba Floarea ţinând cu drag la ţâţa caprei pruncul ce găsise la pragul bordeiului său.

— „Câtă milostivire, Doamne" zise Sf. Petre, „în inima bietei babe! Ea n'are pentru sine deajuns lapte dela o capră, şi dă ce bruma mai are la un copilaş strein".

— „Tot mai sunt suflete bune pe lume, Petre. „Bucură-te, zice râzând Mântuitorul; „n'o săţi rămână raiul de tot pustiu! Dar ştii una, Petre? se cade să răsplătim babei Floarei pentru bunătatea ei de suflet. Haide, Petre: încalţă-ţi opincile de fier şi să pornim iar pe lume".

— Boc, boc!...

Dumnezeu şi cu Sfântul Petre bat cu toiagul în uşa bordeiului babei Floarei. Ea vine şi deschide.

— „Bucuroşi la oaspeţi, mamă bătrână?" zise Sfântul Petre intrând cu Domnul Dumnezeu.

— „Poftim, cu ce-o da Dumnezeu. Ca la casa ălui sărac", zise baba închizând uşa, după ce intraseră cei doi călători.

— „Apoi o da Dumnezeu", zise Mântuitorul; „dă-ne mamă ceva lăptişor, că mălaiu avem noi în traistă".

Pe când Mântuitorul gusta cu Sfântul Petre laptele din strachina cea frumos smălţuită şi cu linguri de lemn nouă-nouţe, baba grija de copil că se desvelise.

— „Petre, adevăr grăesc ţie, „femeia aceasta mă minunează; ne-a dat cea depe urmă picătură de lapte cu care avea să potolească azi chiar foamea ei".

Apoi chemând pe Floarea:

— Mamă bătrână, dar laptele ţi-e de capră. Vacă n'ai?

— Să am vacă? Nu mi-a dăruit una Sfântul Dumnezeu, măcar că de mult mă rog... nu atâta pentru mine, cât pentru plodanul ăsta sărăcuţul...

— „Dar bine, Petre", zise Mântuitorul râzând, „ce-o fi gândind Dumnezeu, de n'a auzit până azi rugăciunea mătuşii"?

— „Păi că n'o fi având numai pe baba Floarea de ascultat sfântuleţul de Dumnezeu", întrerupse bătrâna, aproape supărată că cineva grăeşte cu neevlavie de Dumnezeu.

Dupăce se ospătară cei doi sfinţi călători, Mântuitorul zise lui Sf. Petre.

— Petre, ia bate de trei ori cu furca aceea a babei, de colo din grinda casei, bate în prichiciul hornului.

Cât sfârşi de bătut a treia oară, numai ce la uşa bordeiului se auzi mugind o vacă cu viţel. Baba Floarea rămase încremenită.

— O vacă cu viţel la uşa bordeiului, jupânilor. A cui o fi oare?

— „E a dumitale, bătrâno", zise Mântuitorul. „Iată de acum ai lapte pentru copil şi pentru bătrâneţe".

Baba Floarea nu se putu stăpâni de a ieşi deodată afară şi cu inima voioasă desmierdă pe Murga, care par'că cunoştea pe bătrâna de ani de zile, aşa se bucura de a o vedea. Dar până să-şi dea seama mai bine de fericirea ce-i venise, călătorii ieşiseră şi plecaseră.

Propaganda străină prin radio acționează prin falsificări intenționate și prin minciuni greu de verificat. Renunță deci de a mai asculta posturile străine de radio. E necinstit și în general interzis.

Colonelul Dănescu Ion

Două mari patimi a avut ofițerul acesta: dragostea pentru soldat și pentru cal.

Negreșit că moștenise pasiunea aceasta dela tatăl lui, ofițer de cavalerie, dar și îndeletnicirea ostășească îl cucerise încă din tinerețe.

Plecat din satul lui, Socetul-Teleormanului, a luat cu el prietenia față de țăran și frăția ce trebue arătată acelora pe umerii cărora se sprijină țara. Ostașul pentru el era un copil care trebue povățuit cu blândețe, cu vorbă bună ca să faci din el un viteaz. Astfel i-a fost îndrumarea care l-a făcut s'ajungă la biruințe ce-au uimit și pe marii noștri aliați, cari, din ordinul Führerului, i-au pus pe piept Crucea de Fier.

Dela gradul de sublocotenent trece prin regimentele de cavalerie, se distinge ca erou în războiul din 1916, face Școala Superioară de Războiu, urmează școli și prin străinătate, ca războiul Reintregirii să-l găsească Director al Cavaleriei în Ministerul Apărării Naționale. Începe în Iunie 1941 războiul cel dorit și cel mult așteptat. Bat clopotele în țară și 'ngenunchiază norodul scuturând lacrimi de bucurie pentru ziua răfuelii celei mari. E o fremătare dela Timiș la Prut, e ca o vijelie ce pornește să semene răzbunarea umilințelor din începutul refugiului.

Colonelul Dănescu n'are liniște. De la biroul unde prezența și priceperea lui erau de folos, privește afară, spre răsăritul unde soarele biruinței se'nalță. Prin limpezimea văzduhului zărește parcă, departe, călăreții, cu lăncile în cumpănire, gata pentru șarjă, așa după cum, în 1916, la Prunaru a luat parte și el.

— Eu plec, domnilor, rosti cuvintele colonelul Dănescu.

— Unde plecați, domnule colonel?

— Cum unde? Acolo unde e datoria oricărui ostaș. Plec pe front.

N'a fost chip să fie oprit. A cerut, a insistat, cu ochii 'nlăcrămați, cu inima tremurând de nerăbdare. A cerut odată, de două ori, de nu știu câte ori, până i s'a răspuns:

— Du-te, domnule, dar și aici aveai rost tot atât de însemnat ca și pe front.

I s'a dat comanda unei Brigăzi de cavalerie. Cu călăreții lui dragi a plecat dela Prut, în lupte grele, a răpus peste 2000 km. de marș și-a semănat pe'ntinsurile Ucrainei biruințe peste biruințe. A avut colonelul post de comandă? Că doar toți ostașii îl vedeau în linia întâia, în frunte, ca la Prunaru.

Și-acolo în linia marilor bătălii dela Veseloc, l-a ochit moartea și l-a luat la ea, ca'n urmă numele lui de erou să n'aibă moarte.

Căp. rez. D. Iov

SĂRBĂTOAREA FINLANDEI

Ne leagă de Finlanda o comunitate de destin, de jertfă și încredere în viitorul neamului, plămădit din suferință și trudă, pe câmpuri de bătălii legendare. Singură, în ținutul înghețat și îndepărtat al nordului, mica și eroica Finlandă, este sentinela credincioasă a creștinismului și a civilizației, ținând piept de aproape doi ani valului cotropitor al bolșevicilor. A fost exemplul cel mai viu în fața lumei care extaziată se întrecea în admirație, dar fără s'o ajute cineva, când în anul 1940 a luat armele contra Rusiei Sovietice, țară imensă ca spațiu și populație, înarmată până în dinți, și a știut să dea o lecție bine meritată celor ce umblau după cuceriri ușoare. Deși a trebuit să cedeze până la urmă sub presiunea barbară a comuniștilor cari îngrămădesc cantități enorme de material și oameni, totuși Finlanda a fost învingătoarea morală a acestei lupte inegale, dar atât de simbolică pentru popoarele cu credință și gânduri sănătoase de viață. Am trăit atunci alături de viteazul popor, zile de mândrie națională și am luat parte sufletește la durerile lui neînțelese așa cum ar fi trebuit, de foarte mulți. Retrăgându-se în cuibul nădejdilor în Dumnezeu și viitorul, care nu putea fi altfel, a așteptat cu pumnii strânși marele moment când să reînceapă lupta pentru independență și pentru salvarea onoarei. Când războiul contra Rusiei Sovietice a fost început, prin semnalul dat de Germania, prima care s'a alipit cu tot sufletul și toată convingerea în victorie, a fost Finlanda... Deși nu trecuse decât un an, de când terminase războiul atât de greu ce-l purtase ca un început al acestuilalt care urma să fie dus cu toate energiile, pe viață și pe moarte, deși ieșise istovită și descurajată prin faptul că nimeni n'a sărit să-i dea o mână de ajutor. Finlanda a pornit la luptă cu aceleași puteri și cu acelaș entuziasm de nedescris. Mai sunt câteva luni și se împlinesc doi ani de când pieptul fraged dar rezistent al ei, ține în loc valurile de bolșevici, în mare parte secerate și distruse de armele automate, de când ochiul ager al ostașului alb lovește în plin colosul rusesc, contribuind atât de mult la victoria care se conturează încetul cu încetul. După cum a spus domnul profesor Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri în discursul dela 6 Decembrie, ne leagă de Finlanda expresia unei comunități de destin, pe care a întemeiat-o geografia, istoria și lupta comună. Aceiași soartă neprevăzută și insuportabilă am avut-o și noi în anul 1940, numai la câteva luni dela agresiunea lașă a iudeo-masonilor dela Moscova, contra țărilor baltice. Un an întreg de stăpânire tiranică, de svârcoliri sub cisma comunistă, a celor două provincii românești, ne-a întărit și mai mult cugetul și încrederea în ziua eliberării și a răfuelii definitive.

Ne leagă de Finlanda un trecut plin de glorie și lupte cinstite pentru existența neamurilor noastre, un trecut luminos ca zăpezile nordului peste care orice încercare de a se lăsa cea mai mică pată, a fost distrusă mai curând sau mai târziu.

Afară de legătura simbolică și de gândul spre acelaș ideal, rămânem pe veci prietenii cei mai credincioși și mai înțelegători ai micuței țări și luăm parte cu tot sufletul la toate manifestările ei de fericire și durere. De aceia „Ziua Kalevalei" ziua mare a poporului finlandez, sărbătorită în țările aliate, a găsit și în România un puternic ecou și-o puternică expresie de simpatie, ca întotdeauna. Mână în mână, cu credința că lupta noastră este cea mai sfântă și cea mai dreaptă luptă care s'a dat vreodată în istorie, fiind vorba de distrugerea completă a focosului primejdios dela Moscova, înfruntăm și deaici încolo cu aceeași convingere și curaj ultimele svârcoliri ale balaurului roșu. Peste puritatea și candoarea sufletului finlandez, se vor cobori zile de liniște și calm așa cum întotdeauna a dorit.

Construcția șoselelor de războiu

de lt.-col. BENARY

In cursul ultimului secol pentru toți europenii a devenit un lucru dela sine înțeles că țările respective trebuie să fie străbătute de o rețea de circulație bogată. Nu există un sat, pentru a nu mai vorbi de orașe, care să nu fie legat de lumea din afară printr'o șosea sau cel puțin printr'un drum pietruit, pe care să poată circula persoane, vehicule, animale, și care să corespundă eventualelor cerințe militare.

Cu totul alta a fost situația pe care a avut s'o întâmpine armata germană care a pășit în 1914, 1939 și în 1941 dincolo de frontiera răsăriteană. In câmpiile întinse ale fostei Rusii țariste, șoselele care merită cu adevărat acest nume erau o raritate. In orice caz legau orașele mai mari. Orașele mici și comunele mai desvoltate trebuiau a se mulțumi cu drumuri de țară, care la fiecare schimbare a vremii reveneau la starea lor incipientă, transformându-se în adevărate plaje de nisip, în mocirle de netrecut, în torente sau în ghețușuri.

Localitățile mai mici, satele și conacurile nu aveau nici măcar aceste drumuri și trebuiau să o ia deadreptul peste stepă sau peste troenii de zăpadă pentru a putea ajunge în alt punct. Statele succesorale ale imperiului țarist, republica polonă și URSS, n'au schimbat mai nimic din această stare de lucruri. Mai cu seamă în regiunile de graniță ele au lăsat înadins să dăinuie această lipsă de drumuri, care li se părea a fi cea mai bună apărare la frontieră împotriva unui inamic obișnuit să folosească tehnica pentru a circula.

Dar armatele germane nu au putut fi oprite în înaintarea lor de lipsa șoselelor, în vara și toamna anilor 1939, 1941 și 1942. Atâta timp cât vremea le-a fost favorabilă n'au avut nevoie prea mult să utilizeze drumurile trasate în stepa dintre Vistula, Nipru, Don, Volga și Cuban. Calul și motorul au mers mai mult deadreptul. Alta a fost situația când au început ploile de toamnă și când mai ales în sectoarele central și nordic, au apărut mlaștinile. Tabloul s'a schimbat fundamental. Acum nu mai era războiul acela care trasa drumurile, ci drumul indica pe unde să se ducă războiul: încrâncenările de lupte se duceau mai ales dealungul șoselelor, erau localități unde ele se încrucișau, unde treceau râuri și strâmtori. Atunci s'a născut noțiunea „drumuri de război" noțiune care cu încetul a devenit un bun câștigat atât pentru luptătorii din Răsărit și pentru cei cari urmăreau luptele.

Prin această noțiune se înțeleg la un loc toate drumurile existente deja din timp de pace sau nou create cu prilejul războiului din Răsărit pe care coloane de marș ale armatei se pot mișca cu atelajele sau vehiculele motorizate, fie chiar în condițiuni defavorabile.

Ele sunt destinate a fi auxiliare de prima mână în luptele de atac și apărare. Ele constituie chezășia pentru transportul regulat al munițiilor, proviziilor, carburanților și a tot ce este necesar trupelor de front pentru trai și pentru luptă. A le avea în stăpânire este hotăritor pentru victorie sau prăbușire. Pentru cucerirea și păstrarea acestor drumuri multe mii de oameni și-au pierdut sângele și viața. Cu ajutorul motorului, a le lua în posesie chiar în spatele inamicului, a însemnat alfa și omega în marile mișcări de încercuire care au dus la bătăliile de distrugere din verile și toamnele ultimilor doi ani.

Construcția drumurilor de război a devenit o știință tehnică unde experiențele germane în construirea autostradelor din Reich au adus un mare aport. Trupe de construcție ale armatei de uscat, membri ai Serviciului german al Muncii, ai Organizației Todt și ale Ajutorului Tehnic și-au dat din plin contribuția. Nenumărați prizonieri de războiu și locuitori din teritoriile ocupate au pus mâna pentru a săvârși munca necesară. Era nevoie ca proectul să se facă rapid și execuția tot așa. Un întreg stat major de tehnicieni, în sulta căreia nu trebuia să lipsească nici geologul, și căruia tacticianul îi trasa liniile de bază operative ale rețelei de șosele, a alcătuit planul total și a început construcția. Construcția care a uzat de materialul pus la dispoziție de fiecare regiune în parte, a trebuit, după caz, să respecte sau să înfrângă profilul terenului, trecerile, depresiunile apele. In linie generală aceste drumuri de războiu s'au construit din pietriș, în mod excepțional din asfalt sau chiar catran. In pădurile mocirloase însă aspectul general al drumurilor nou construite este cel al construcțiilor cu bârne cilindrice de lemn bine legate între ele.

De această construcție este legată multă muncă și multă oboseală. In primul rând trebuesc luați buștenii, fasonați și transportați la locul de construcție, depărtat adesea cu kilometri întregi. Urmează așezarea bârnelor, întărirea prin bucăți de lemn mai mici și legarea unele de altele prin sârme puternice, pentru a se obține astfel adevărate poduri de lemn lungi de muri de războiu s'au construit din tă trece și vehiculele cele mai grele fără a se sinchisi de mlaștina de dedesubt. Zi de zi cei cari au lucrat au stat ceasuri întregi până la genunchi în lișa infectă, fără a putea să se apere de milioanele de muște și țânțari vara, aproape degerând în luptă cu viscolele iarna.

In stepă și în pădurile mocirloase constructorii și paznicii drumurilor de războiu s'au găsit nenumărate ori sub atacul aviatorilor inamici, ori au trebuit să-și apere cu arma opera mâinilor lor. Fiindcă războiul total al zilelor noastre nu cunoaște deosebire între front și hinterland. Brațul lung al războiului alege de preferință drumurile de războiu, aceste artere vitale ale aprovizionării adverse, ca obiectiv al acțiunii aviatorilor de luptă, parașutiștilor, trupelor de sabotaj și bandelor dinapoia frontului. Cu atât mai mult toți cei cari se folosesc de aceste drumuri trebuie să fie recunoscători celor cari l-au creiat în condițiuni adesea insuportabile. Eroismul tăcut și modest al celor din urmă nu poate fi nici odată îndeajuns răsplătit.

Broșurile, tablourile, emisiunile de radio și svonurile sunt răspândite de inamic nu pentru a-ți arăta adevărul, ci pentru a-ți otrăvi sufletul și a te îngenunchia. Păzește-te!

Comunismul sub proector

Comunismul, ca organizație socială, prin problemele destructive ce-a căutat să le impună omenirii întregi, este un pericol care trebue să fie mereu prezent în mintea noastră, a acelor cu principii de viață sănătoasă, morală, cu respectul credinței și proprietății. Este o atât de mare prăpastie între celelalte popoare ale lumii și Rusia Sovietică, încât nu cred să existe cineva să creadă altfel. Dacă în prezent asistăm la lingușiri și la elogii la adresa așa zisului ostaș bolșevic, din partea unor popoare complect apuse ca viziune și concepție, este numai din punct de vedere al interesului ca armata roșie să țină cât mai mult piept asalturilor mărețe ale armatelor germane și aliate. Bolșevismul, cu viziunea lui apocaliptică, cu întunericul ce-a pus stăpânire pe cele mai înalte virtuți și calități ale individului, în secolul acesta când civilizația prinde aripi noui și desvoltarea stilului de viață se face după metode mult mai ferice, nu trebue să mai existe. Aceasta o știe fiecare popor al lumii, fie cât de mic, și dacă au lipsit până acum informațiile cari ar fi dat adevărata semnificație a pericolului bolșevic, fiecare și-a putut da seama din cele ce se petreceau în Rusia Sovietică, din milioanele de nevinovați cari treceau prin fața plutoanelor de execuție, că numai sistemul ăsta de guvernare într'un stat nu este folositor pentru individ.

Cine a cunoscut un locuitor din Rusia Sovietică înainte de războiul din 1916, patriarhal, nostalgic, cu grijă de gospodărie și de mica lui avere, și-a căutat să-l compare cu monstrul care ne apare astăzi în fața ca apărător al civilizației și al celor nevoiași, nu se poate să nu rămână îngrozit și să nu-și oprească un moment răsuflarea. Așa de mare este diferența.

Războiul contra comunismului din Rusia, este un război pentru înlăturarea murdăriei și a gunoiului dela granițele noastre, este un război cu-o atât de mare însemnătate morală pentru istoria tuturor vremurilor, încât numai gândul acesta ne însuflețește și ne dă puteri noi de luptă. Hoardele dictatorului roșu, care se aruncă în luptă fără nici o noimă, au încetat de mult de a fi inepuizabile, cum se credea... Ultimele asalturi disperate sunt pe terminate și după ofensiva germano-aliată din primăvara aceasta, vom asista la sfârșitul unui trist capitol din viața unui popor, care fără nici o vină, a trebuit să-și vâre gâtul într'un jug nemaipomenit de greu. Gândind la cele scrise mai sus, ne dăm seama de ce mare însemnătate este cartea domnului Iohann von Leers intitulată: „Primejdia mondială, uniunea sovietică", și care într'un stil vibrant și bine documentat, arată cât de periculos este pentru întreaga lume, comunismul, această plagă care caută să-și înfigă ghiarele pe tot globul, ca o boală istovitoare, care odată ce te-ar fi prins, cu greu ai fi putut scăpa de ea.

Constantin Salcia

DEMONSTRAȚIA

Elevul Petrescu Iulian din clasa IV-a de liceu era cel mai leneș din clasă. Toți profsorii îl știau... Dar prost nu era, ci dimpotrivă. Însă băiatul nostru știa el ce știa. Tatăl său, pe vremea aceia mare politician, adică d'aia care făcea politică pe vremuri, fiindcă sunt vreo cincisprezece ani de când s'a întâmplat cele povestite mai jos, îl scăpa la sfârșit de an.

— De ce nu înveți Petrescule? îl întrebase într'o zi un profesor. Că bogat este tatăl tău, îmbrăcat ești, de ce nu înveți mă băiaule?

El firește nu răspundea nimic. Dar în sinea lui își zicea: de ce să învăț? Nu vine tatăl meu și dă el examen pentru mine?

Intr'o zi profesorul de matematică îl scoate la lecție.

— Știi ceva, Petrescule?

— Nu prea domnule profesor!

— Totuș trebuie să te ascult! Fiindcă trebuie să închid trimestrul Uite îți dau o problemă ușoară.

Și-i dădu una.

Petrescu al nostru îi scrise enunțarea pe tablă, desenă un triunghiu, îl șterse, o linie cu puncte și diverse alte socoteli cu linii, drepte paralele și alte bazaconii geometrice. Profesorul îl lăsă în pace. Până la urmă s'a lipsit și el, Petrescu, de a mai face ceva.

— Ei, Petrescule, ce-ai făcut acolo?

— ??...

— Nu înțeleg! Ce-i aia de pe tablă?

— Nici eu nu știu prea bine!

— Nici tu nu știi? Hm! Ia să ne uităm mai bine, Petrescule. Aici pe tablă e aproape nimic, înțelegi?

— Am știut dela început, domnule profesor!

— Totuși' ceva, ceva tot este!... Cam ce-ai vrut d-ta să demonstrezi?

— Eu, domnule profesor? Nu eu, domnule profesor, ci dv. sunteți acela care mi-ați cerut să demonstrez. Mie nici prin gând nu-mi trecea așa ceva! Asemenea idei nu prea mă frământă...

N'A ȘTIUT

— Și vrei să mă părăsești, Lidia?
— Da!
— Păi nu mi-ai jurat tu că ai să mă iubești toată viața?
— Așa e! Ți-am jurat! Dar dracul a știut că tu ai să trăești atâta?

JUMA'TEA DELA FUND

A venit trupa dela câmpul de instrucție, s'a ținut raportul pe companie, d. major a făcut apelul și-apoi s'a dat drumul ostașilor care-au pornit spre dormitoare să-și lase armele și să se spele de praf. Undeva, nu departe, dar nu se vedea unde, cornistul suna masa.

Caporalul Buzatu Ion un țigan sadea, umflat de galoanele lui pe care le-a cumpărat ieri, deabia-și mai încape în piele! Neam de neamul lui n'a fost căprar în armată și mai ales comandant de grupă cum este el. Și ce bălăoacheș e, bătu-l'ar don major!

S'a oprit în fața companiei bățos de parcă ar fi înghițit o oiște de căruță, și-a răsucit o țigare și acum o fumează cu mare dichis.

Pe după coltul cazărmii apare un soldat cu o sticlă în mână. Când a dat cu ochii însă de țigan, a încercat s'o ascundă. Dar ți-ai găsit! Buzatu îl văzuse.

— Mă! Ia vino 'n coace!

— De ce, don' caporal?

— Mă lighioae, dă-te 'ncoace! Ce-ai ascuns?

— Nimic, don' caporal... Să mor!

— Mă javră, nu minți... Nimic se cheamă la tine o sticlă? Ia scoate-o! Aha! Țuică!... De unde mă, hai?

— Nu-i a mea, don căporal!

— Sst! Să nu vorbești! Dar a cui e?

— E luată tovărășie...

— Aha! Și cu cine mă, ai?

— Păi cu Stan dela grupa I-a!

Și soldatul dădu să plece. Dar țiganul se proptește în fața lui.

— Stăi, mă, că nu te mănânc... Dă-te 'ncoace! Și aici că-i tovărășie? Adică ce fel de tovărășie?

— Tovărășie, don' caporal!

— Mă, nu face pe prostul cu mine! Răspunde la 'ntrebare!

— Da, don' caporal!

— Păi răspunde!

— Păi ce să răspund?

— De tovărășia asta...

— Don' caporal am cumpărat-o amândoi...

Adică?

— Eu juma'te, el juma'te!

— Aha! Și e bună, mă?

— Nu știu că n'am gustat-o!

— Păi s'o gustăm!

— Nu se poate!

— Mă, tu ți-i la mine?

— Țiu!

— Dacă ții, dă-mi să beau partea lui Stan! Juma'tea lui!

— Nu pot...

— De ce mă?

— Dacă nu se poate!

— Păi dăce nu se poate?

— Fiindcă, don' caporal juma'tea lui Stan e aia dela fundul sticlii! Cum s'o bei dumneata atunci?!

HAZURI

La curse

— Așa dar pariezi pe *Veste Rea*? Rău faci! Pierzi banii la sigur!

— Zău? Eu cred că te înșeli!

— Bine! La urma urmelor nu mă privește! Treaba ta. Dar de unde-ți veni ideia aceasta?

— Păi tu nu știi că *Vestea rea* aleargă mai iute ca fulgerul?

La restaurant

— Vă place vinul pe care vi l-am dat? E un Rin veritabil!

— Nu-mi place!

— De ce, domnule?

— Pentrucă are prea mult... Rin in el!...

Motiv

— Refuzi să te căsătorești cu mine?

— Sigur!

— Știu de ce! N'am bani și ție-ți plac oamenii bogați. Cât ești de crudă! Totuși sărăcia nu-i o crimă!

— Ba da, puiule! E o crimă care se pedepsește cu muncă zilnică!...

Vina

Mama mare e in vizită la părinții lui Nicușor. La un moment dat văzând geamul dela sufragerie spart, îl întreabă pe Nicușor:

— Cine a spart geamul, Nicușor?

— Mama. Dar de vină e tăticul!

— Dece?

— Fiindcă s'a dat la o parte și farfuria a lovit în geam!

Discuție

— Tu crezi că după moarte sufletele se incarnează în animale? întreabă Puia pe tânărul ei soț.

— O, da!

— Serios?

— Dacă-ți spun!... Uite, de pildă eu am fost bou!

— Da? Și când a fost asta?

— Atunci când te-am luat de nevastă!

Nu-i tot una!

— Tată, nu uita că și tu ai făcut datorii în tinerețea ta!

— Așa este. Dar pe ale mele mi le plătea tata, pe când pe ale tale trebue să le plătesc eu! Ceeace nu-i tot una!

MĂRȚIȘORUL

— Mario, mi-a adus și mie țara un mărțișor!
— Da? Ce mărțișor?
— Recrutarea! Mâine trag sorții!...

SĂ RÂDEM

Nu știe

Frusina, servitoarea lui Ionescu face baie copilului stăpânului ei. Apa de baie e fierbinte și ea se pregătește să bage copilul în bae!

— Ce faci, nenorocit-o? Faci baie copilului într'o apă aproape fiartă, la 60 de grade?

— Ei asta-i! Parcă știe el ce-i ăla termometru sau grad?

Logică

— Cum? Vrei să schimbi hârtia aceasta de una sută lei?

— Da, vreau!

— Oi fi vrând d-ta, dar nu se poate!

— De ce?

— Păi d-ta nu vezi că-i falsă?

— Na bravo! Par'că eu de ce vreau s'o schimb!

Pe stradă

— Ascultă tinere, nu ți-e rușine să te legi de femei pe stradă? Că imediat te-aș lua la palme. Dar ai noroc că sunt membru în societatea pentru protecția animalelor!

FEMEILE!

— Ai văzut la ceasornicar ceva care-ți place mult?

— Da, dragă! Dar n'ai să vrei să mi-l iei niciodată!

— De ce? E prea scump? Il iau imediat! Ce anume ți-a plăcut?

— Vânzătorul!

CAMARAZI, INSEMNAŢIVĂ ZILELE ŞI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neintreruptă prin singurele posibilităţi ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la ţărmurile Donului şi ale Volgei, până în câmpiile Crimeei şi crestele Caucazului — şi aceste posibilităţi sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuinţă, astfel încât nimic în ceeace vă priveşte de aproape să nu fie dat uitărei şi in privinţa aceasta aveţi emisiunile Orei ostaşului şi ale Poştei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârşiţi laolaltă cu marii voştri camarazi germani şi italieni frăţia nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei şi voi ajunge la cunoştinţa voastră prin emisiunile Orelor ostăşeşti româno-germane şi româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoştinţă ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să ştiţi cu luare aminte la ele şi tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAŞULUI

(Se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-Bucureşti 364.5 m., şi scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POŞTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 şi 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineaţa

III. ORA OSTĂŞEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Marţi dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂŞEASCA ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleaşi lungimi de undă ca şi Ora Ostaşului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEŞTI

(se trausmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informaţii la orele 15.30

Muzică românească: Marţia ora 17
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informaţiuni
In fiecare Marţi:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAŢI ZILELE ŞI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

O STRĂLUCITĂ BIRUINŢĂ

A UNEI MARI UNITĂŢI DE MUNTE ROMÂNĂ

Urmaşii moţilor lui Avram Iancu nu-şi desmint faima

In atac sau apărare, la asediere de cetăţi inexpugnabile şi linii fortificate, în lupte apropiate, pe orice teren şi orice vreme, ostaşii noştri dau zilnic dovadă de un avânt fără pereche, de rezistenţă fără margini şi de o sete de luptă cum rar s'a mai văzut.

Stăpânită de un entuziasm tineresc, armata noastră bine echipată şi perfect instruită, cunoscând îndeajuns arta războiului, a cules pe frontul împotriva duşmanului mult superior numericeşte, biruinţe dintre cele mai frumoase.

Departe în Răsărit, acolo unde toate atacurile inamice s'au stăvilit de voinicia românească, o Mare Unitate de Munte din regiunea Munţilor Apuseni, formată din huniedoreni şi brădeni, a atacat şi a obţinut un strălucit succes asupra unor forţe bolşevice gata de atac.

In ziua de 21. II., pe o ceaţă deasă, — prilej de luptă la baionetă, — vânjoşii şi neînfricaţii moţi au pornit la atac vijelios împreună cu trupe germane.

Rând pe rând poziţiile organizate ale sovieticilor cad în mâna vânătorilor de munte şi ei nu se opresc decât după ce au pătruns adânc în dispozitivul inamic şi pun mâna pe comandamentul forţelor duşmane.

Pentru cucerirea satului W. se dau lupte crâncene, apropiate, în care bolşevicii au pierderi considerabile.

Printre cei 350 morţi cari s'au găsit pe teren, se afla şi comandantul Diviziei 47 sovietică.

S'au capturat în stare bună 10 tunuri, 12 aruncătoare, 60 arme anticar, 25 mitraliere, numeros alt material şi mulţi prizonieri.

In ziua următoare, părţi din aceiaşi Mare Unitate de Munte, împreună cu o Divizie germană, au atacat către localitatea C., obţinând un desăvârşit succes.

Resturi de forţe inamice au fugit în debandadă, presărând terenul cu arme şi morţi.

Marea Unitate de Vânători din Munţii Apuseni are la activul său o serie întreagă de biruinţe câştigate în lupte grele contra duşmanului, care s'a bătut întotdeauna cu încăpăţânare.

Această M. U. a executat cele mai lungi şi mai forţate marşuri din istorie.

In 6 luni a făcut 1800 km., mergând la înălţimea unităţilor de cavalerie.

După etape de câte 120 km. în 36 ore, vânjoşii moţi au angajat lupte cu inamicul în retragere pe care l'au înfrânt şi l'au întrecut.

Această bravă Mare Unitate s'a acoperit mereu de glorie şi de recunoştinţa Patriei, care este mândră de Vitejii ei ostaşi.

Slt. rez. Gh. Gheorghiţescu

Fruntaşul On Nicolae

trage pe crenelurile cazematei

Bolşevicii aprind lanul şi contra-atacă

...Sfârşitul lui August trecut... O secetă cumplită şi o căldură copleşitoare se lăsase peste stepă. Buzele ne erau crăpate de arşiţă şi de sete iar scuipatul ni se închegase în gură.

Batalionul de vânători de munte primeşte ordinul să atace şi să pună stăpânire pe cota 109,2. Bolşevicii se înţepeniseră bine aci, fiind apăraţi de cazematele din care se vărsa un foc puternic... Sublocotenentul Dârsteanu Ion pornise la atac în fruntea plotonului de puşcaşi şi reuşise să se apropie deabinelea de cazematele şi întăririle bolşevice.

Plotonul ce comanda avusese de altfel norocul de a fi susţinut de mitraliera vrednicului trăgător On Nicolae şi de aceea a faimosului caporal Veveriţă. Câţiva servanţi, împreună cu comandantul grupei de mitraliere serg. Pia Adrian, cad răniţi... Dar On şi Veveriţă duceau mai departe gloria mitralierelor lor care trăgeau fără cruţare şi fără greş. Focul ce ţâşnea cu furie din cazemate, devenise din ce în ce mai slab. Ce se întâmplase?...

Ne-au spus-o prizonierii bolşevici mai târziu: Minunaţii noştri mitraliori — On şi Veveriţă — reuşiseară să ochească crenelurile cazematelor, omorind sau rănind 2—3 rânduri de trăgători bolşevici cari se încumetau să treacă la mânuirea armelor automate. In cele din urmă niciunul nu mai voia să treacă la trăgător, mai ales că pe creneluri se grupau adevărate snopuri de proectile.

Artileria noastră deslănţuie şi ea un foc ucigător, aşa încât, după încă un asalt îndrăsneţ — care se executa odată cu lăsarea umbrelor serii — încununând munca şi încordarea unei zile de aspre lupte şi încleştări, reuşisem sc punem stăpânire pe cota 109,2.

Am depăşit-o chiar în seara zilei, aşezându-ne la 5—6 sute de metri dincolo de ea. Peste noapte Ruşii încearcă un contraatac pentru a recuceri cota, dar s'au isbit de apărarea noastră dârză.

Glasul ascuţit al puştilor mitraliere se îngâna cu clănţănitul mai gros al mitralierelor şi cu răbufniturile de bas ale brandturilor, iar proectilele trasoare ce îurencişau încoace şi încolo, dădeau impresia unui feeric joc de artificii.

In faţa noastră se întindea un lan de grâu, care în aşteptarea mânei de lucru îşi jertfea şi el boabele.

A doua zi bolşevicii au bombardat cu proectile incendiare reuşind să aprindă întregul lan. Trosneau grăunţele şi paiele de parcă s'ar fi deslănţuit sute de arme automate în miniatură. Suntem siliţi să ne retragem ceva mai înapoi pentru a nu fi prinşi în incendiul urias deslănţuit aşa deodată peste toată întinderea câmpului.

Bolşevicii prinzând de veste pornesc la atac pentru a ne smulge cota. Presiunea lor devenea din ce în ce mai mare. Din faţă ne ameninţau limbile de foc care mistuiau nesăţioase lanul.

...„Să treacă mitralierele înainte"...

S'a hotărit atunci să treacă mitralierele dincolo de... barajul natural de foc, pentru a opri prăpădul bolsevic. Imediat s'au format grupe de mitraliere cu efectiv redus (3—4 servanţi pentru o piesă) care s'au avântat în prăpădul vâlvătăilor trecând dincolo de ele. Bravii noştri mitraliori s'au cufundat în râul de foc şi fum care i-a înghiţit de parcă iar fi mistuit într'o clipă. Nu s'au mai văzut.

Inimile ne băteau cu putere şi aşteptam cu vădită încordare să vedem dacă au reuşit să treacă dincolo, fără a li se aprinde echipamentul sau muniţia. Deodată auzim răpăiala mitralierelor noastre care făcuseră dincolo de barajul de foc un alt baraj de... oţel şi plumb.

In hărmălaia şi în încordarea luptei auzim frânturi din glasul lui Veveriţă...:" „Trage, Oane, nu-i lăsa să se apropie, că ne aruncă grenadele în cap"...

Plotoanele de puşcaşi bănuind situaţia critică în care se aflau mitralierele, şi însufleţite de un spirit de înaltă camaraderie pentru mitraliorii cari îi scăpaseră din atâtea primejdii porniră deodată în iureş nebun, ca un val de nestăvilit, către atacatorii bolşevici. Aceştia, văzând îndrăsneala şi avântul ostaşilor noştri se opresc, se clatină, rândurile li se frâng şi dau înapoi, luându-şi nădejdea de a mai reocupa cota pe care ne încleştasem cu hotărîre.

Slt. rez. D. Bunescu
Reporter de război S. M. P.

Jurnal de războ[i] nava

MÂNDRELE ŞI EROICELE

DISTRUGĂTOARE ROMÂNEŞTI

Dintre navele Marinei Regale Române, cele mai falnice, mai impunătoare şi mai frumoase nave de război, sunt distrugătoarele.

Nave de suprafaţă şi de lovire, de întâmpinare a inamicului, distrugătoarele sunt înzestrate cu o viteză remarcabilă şi posedă un armament greu, capabil să distrugă în orice moment, inamicul ce ar căuta să atace cu tunurile sau cu torpilele flota protejată de ele.

Distrugătoarele sunt şi vânătoare de submarine.

Graţie bombelor de adâncime şi rapidităţii cu care se pot deplasa, ele aruncă asupra submarinelor inamice o ploaie de grenade, distrugându-le în mod sigur.

Spuneam mai sus că, distrugătoarele sunt înzestrate cu o artilerie foarte serioasă şi de calibru mare.

Pe lângă această artilerie navală, distrugătoarele posedă o foarte bună artilerie antiaeriană, care deslănţuind un foc de baraj şi direct foarte viu şi eficace, pune avioanele inamice în situaţii critice. Ele nu pot străbate acest brâu de foc decât căzând pradă tirului precis al tunarilor marinari.

Faptele de arme ale distrugătoarelor noastre sunt numeroase, şi personal am luat parte îmbarcat fiind pe aceste admirabile nave de luptă, la diferite misiuni în care eroismul, priceperea, dragostea pentru ţară, spiritul de sacrificiu dar mai ales mulţumirea sufletească a datoriei îndeplinite au adus glorie marinei româneşti.

Istoria războiului maritim al flotei noastre se va putea mândri cu admirabila comportare a acestor nave.

Comandată de cei mai pricepuţi ofiţeri ai marinei regale, escadrila de distrugătoare are meritul scufundării şi avarierii navelor ruseşti de linie „Moscova" şi „Harcov", mândria flotei bolşevice, a distrugerii unui număr de cel puţin 10 submarine scufundate în apele noastre, şi a câtorva zeci de avioane inamice, doborîte în prima parte a războiului nostru Sfânt.

Operaţiunile cele mai grele, au fost executate în totalitatea lor fără nici o pierdere şi în deplin succes.

După căderea Sevastopolului distrugătoarele noastre au continuat cu o perseverenţă şi cu o râvnă fără răgaz misiunile de convoiere, — astfel că aprovizionările ostaşilor care luptă în răsărit s'au putut îndeplini în mod sigur şi cu regularitate matematică.

Peripeţiile întâlnite în aceste misiuni au fost din cele mai variate şi periculoase, dar oricât au încercat navele de suprafaţă, submarinele şi avioanele inamice să împiedice aceste operaţiuni nu au reuşit.

Falnicele noastre distrugătoare, le-au întâmpinat întotdeauna cu bărbăţie, semănând moartea în rândurile lor, distrugându-le orice încercare de atac.

Astfel mândre şi fără frică, au străbătut şi străbat bazinul N. W. al teatrului de luptă naval, stăpânind cu eroism spaţiul maritim în această mare care este şi va fi a noastră.

Şi dacă cineva ar încerca vreodată să calculeze milele parcurse de distrugătoarele româneşti, punându-le cap la cap, — ar înconjura pământul de mai multe ori; spre bravura marinarilor, maeştrilor, ofiţerilor şi comandanţilor escadrilei de distrugătoare româneşti.

Hotărîrea, priceperea, pregătirea marinărească şi spiritul de sacrificiu al comandantului escadrilei, va conduce şi de acum înainte falnica grupare a distrugătoarelor româneşti pe culmea gloriei veşnice.

Cristian Teodorescu
Reporter de războiu S. M. P. pentru Marină

SOVIETICII SACRIFICĂ VIEŢI OMENEŞTI

CU O CONDAMNABILĂ NEPĂSARE

Soldaţii bolşevici au o deosebită predilecţie pentru războiul de stradă în marile oraşe.

Luptele acestea au întotdeauna ca rezultat, pierderi grele pentru apărători.

Toate oraşele ruseşti care au fost luate de către germani şi români, s'au soldat cu un număr mare de morţi pentru sovietici.

In actuala ofensivă sovietică, forţele germane au evitat luptele de stradă pentru a cruţa vieţi omeneşti.

Luptele de stradă dela Harkov ar fi durat mai multe săptămâni şi oraşul n'ar fi căzut încă odată, dacă Inaltul Comandament German nu ar fi vroit să cruţe vieţile ofiţerilor şi soldaţilor ce apărau acest oraş.

Forţele germane retrase dela Harkov au fost întrebuinţate cu mai mult folos în operaţiunile mobile în câmp deschis, decât să se macine în luptele de stradă.

Printre ruinele acestui mare oraş şi printre trombele de foc uriaşe care se ridicau spre cer, ar fi pierit alături de miile de bolşevici şi mulţi soldaţi germani.

Hoardele roşii au pătruns într'un oraş unde totul se transformase în ruine şi foc.

Proverbe

Un soarece ne-a mâncat făina şi-l urmărim pe toţi.

*

A fi sărac lipit pământului: a nu avea nici făină în căpistere.

*

Şederea nu aduce de mâncat.

*

Şi de şedere te plictiseşti

*

N'am să te fac tată.

*

Cine lucrează şi tace, mai mult face

*

Jaf în ciuperci.

*

Şi din tată înţelept să iese fiu nebun.

*

Ascultă ce vorbeşte învăţatul.

*

Cine cumpără miere? şoarecele a căzut înăuntru şi stăpânul nu o mănâncă.

*

Şi moara o să ardă, dar şi pe şoareci o să-i ia dracul.

*

Lasă să nu ştii câte ceva, căci îmbătrâneşti curând.

*

Fără să vorbeşti tu, nu se poate.

*

Mai bine sărac cinstit, decât bogat batjocorit.

*

Cinstea, cinste n'are şi ferice de cine o are.

*

Tinereţe este frumuseţe.

*

Ce faci, pentru tine faci, ce dai pentru tine dai.

*

La tine mâncare şi băutură, iar la mine cântare.

*

Fiecare cu norocul său

*

Scoală tu, să sed eu

*

Eu zic, eu aud.

*

Tu casti şi altul se împărtăşeşte.

*

Pe trândav îl mănâncă viermii.

*

Parcă i-am strâns cu toba.

*

Scump la tărâţă şi ieftin la făină

*

Tăcerea e ca mierea.

*

Tăcerea ca piatra de pe mormânt

*

Dobânda mănâncă şi capitalul.

*

Tosca nu are credinţă, iar Ghega nu are minte.

*

De spin trandafir şi de trandafir spin.

*

Unde sunt doi cu el trei

*

A învelit tăciunele.

*

Nu te amesteca, unde nu-ţi fierbe oala.

*

La cel sărac s'a rupt sfoara.

*

Las să fiu sărac şi în colibă numai coliba să fie a mea.

*

Mai bine sărac cinstit, decât bogat batjocorit.

*

Dacă eşti sărac să nu te însoţeşti cu bogaţii.

*

Mai bine sărac şi sănătos decât bogat şi bolnăvicios.

*

Cine poate oase roade, cine nu, nici carne moale

*

Bunul priten face cât zece.

*

Oaspe vechi — e credincios — ca un câine bătrân.

*

Fă-ţi noui prieteni, dar nu-i uita pe cei vechi.

*

Prietenul la nevoie se cunoaşte.

*

N'ai văzut de ochi, vei vedea de zone?

CULTURA POPULARĂ

Fiecare perioadă din viaţa unui popor are de împlinit o anumită misiune şi păstrează în cutele ei un anumit specific, unul singur, neîntâlnit. Această credinţă este valabilă mai ales pentru popoarele tinere. Miasmele îmbătătoare ale culturilor apusene ispitesc, fiindcă acolo afli un ideal de viaţă pe măsura unui intelectual de rasă. Popoarele nu sunt egale între ele, nici ca stări sufleteşti, nici cultural, nici ca organizare gospodărească. In Occident, unde lumea alcătueşte un bloc compact în cultură şi organizaţie, şi totuşi diferenţierile sunt încă puternice. Acolo experienţele au arătat ce este bun, ce rămâne neuzat de timp, de colţii vremi. La popoarele tinere, experienţele sunt în curs, lumea încă nu este aşezată, clasele sociale se ciocnesc între ele, sistemele sociale pe măsura lor stau să fie găsite şi alcătuite.

In ceeace ne priveşte, cred că sunt interesele mai apropiate asupra cărora se cade să ne oprim cu toată puterea de muncă şi de credinţă: ridicarea poporului la cultură.

Neamul nostru a avut până acum cărturari de seamă, dar ridicarea lor cum şi opera lor de construcţie s'au lovit de nepăsarea din jurul lor. Dela înălţimea unui adevărat cărturar şi până la unul obişnuit, fie că este băcanul din colţ sau ţăranul din orice parte a ţării, nu trebue să se afle prăpăstii de orice natură. Un cărturar, un literat, un om de ştiinţă, un conducător politic oricâte tării spirituale ar avea nu pot să-şi îndeplinească misiunile lor dacă nu sunt ajutaţi şi înţeleşi de întreaga societate. Numai prin armonia spirituală a claselor sociale se înalţă o societate. De aici trebuinţa de a ridica culturaliceşte toate categoriile de cetăţeni. Un profesor dacă nu are elevi se prăbuşeşte. Un savant fără laborator stă cu braţele încrucişate. Un literat fără cititori cântă în pustiu. Oraşele cu toată înflorirea, prosperitatea ce le-ar răscoli rămân oaze în pustiu dacă nu se întemeiază pe vitalitatea variată a satelor. Viaţa ţării româneşti începe cu ţărănimea şi sfârşeşte cu omul din vârful piramidei. Să nu ne facem iluzia că ţara o ţinem noi, mâna aceasta de cărturari, de organizatori, de conducători. Suntem, este adevărat motorul, dinamul care însufleţeşte, orientează, conduce. Dar dacă nu ar fi massele din jurul nostru pentru cine am trăi, cine ne-ar citi, cu ce ne-am hrăni şi apăra?

Cu o mână de cărturari nu putem avea o cultură naţională, superioară, de organizatori, de conducători. Suntem este adevărat motorul, dinamul care însufleţeşte, orientează, conduce. Dar dacă nu ar fi massele din jurul nostru pentru cine am trăi, cine ne-ar citi, cu ce ne-am hrăni şi apăra?

Cu o mână de cărturari nu putem avea o cultură naţională, superioară, creatoare. Suntem încă în perioada de educarea mulţimii. Orice act, orice faptă prin care chemăm şi dăm viaţă nouă masselor anonime face mai mult decât o creaţie literară de mare valoare, care rămâne însă izolată şi fără consecinţe asupra mediului din care a luat fiinţă. Cu părere de rău recunoaştem acest crud adevăr. Să nu ne îmbătăm de succesele creatorilor în viaţa modernă a Apusului. Acolo, opera de educarea mulţimii este un proces al trecutului; acolo aflăm un alt nivel de înţelegerea faptelor. Aci se câştigă mai mult şi mai sigur dacă ne transformăm cu toţii în pedagogi. Operaţia privită dela un anumit nivel cultural nu este plăcută şi nici nu dă recompense ca în domeniul creaţiei pure. Mulţi dintre noi vom dispărea în anonimat, fiindcă pedagogul este legat numai de opera prezentului. Este o muncă fără de răsplata eternităţii, fără să se poată mândri cu nimbii care înconjoară fruntea creatorilor. Suntem în epoca de misionarism, de înălţarea prin orice mijloace a întregii societăţi româneşti la un singur nivel de cultură, în care să nu mai aflăm prăpastii între creator şi mediul înconjurător.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

MIHAI II CEL VITEAZ. Domn al T.-Rom. 1593-1601 (n. 1557 † 1601). Fiu al lui Pătraşcu Voev. Incepu domnia, ridicându-se contra Turcilor: atacă cetăţile dela Dunăre şi luă Brăila. O armată puternică trimeasă de Sultan sub Sinan Paşa, înfrântă de M. la Călugăreni, înaintă apoi şi cuprinse Bucureşti şi Târgovişte. Mihai cu ajutorul lui Sig. Bathori îi sili să treacă înapoi Dunărea (Oct. 1595). — In Oct. 1599. Mihai intră în Transilvania, în numele Impăr. Rudolf, căruia se închinase, surprinse pe Andrei Bathori îl bătu la Şelimberg şi ocupă Ardealul, proclamându-se Domn al ţării. In Mai 1600 goni din Moldova pe Eremia Movilă şi se proclamă şi Domn al Mold. având astfel sub stăpânire cele trei ţări româneşti. Intors în Trans. avu de luptat cu vrăjmăşia nobilimei maghiare, credincioase lui Bathori, şi apoi chiar cu Basta, generalul împărătesc care-l bătu la Mirăslău. Polonii intrară în Mold. şi reintronară pe Eremia, apoi în T.-R. cu fratele său Simeon ca Domn. In Oct. 1600 Mihai pierduse totul. O călătorie la Praga îi readuse încrederea Impăratului. Impreună cu Basta învinse pe S. Bathori la Gorăslău (Aug. 1601); peste câteva zile fu ucis de oamenii protivnicului său Basta în cortul său lângă Turda. Mare şi îndrăzneţ general, dar slab politic, M. căzu victima duşmanilor ce-şi făcuse în Ardeal.

• •

KOGĂLNICEANU. Familie de boer din Moldova (Fălciu-Basarabia) — Enache Kogălniceanu a scris Letopiseţul Moldovei dintre 1733—74. — Mihail Kogălniceanu (1817—1892, om de stat, patriot, orator, scriitor. Şef al guvernului lui Cuza (în 1863—65), a realizat împreună cu Domnul mari reforme pentru ţară, după ce fusese cel mai energic susţinător al Unirei. La 1878 a apărat cu tărie la Berlin drepturile României, a publicat „Letopiseţul Moldovei" şi scrieri istorice.

• •

GOVORA. Mânăstire în Vâlcea pe apa Govorii. Intemeiată pe la sfârşitul sec. 14, a fost refăcut de Radu Voevod la 1492 şi înzestrată de el cu 11 moşii. (Menţiuni de danii mai vechi din 1470)). Reînoită de egumenul Paisie la 1701. — In biserică, odoare (un epitrafir preţios dela Radu -Vodă, la muzeul Naţional); pietre tombale (Mara lui Radu dela Drăgoeşti, 1565, ş. a.). O biserică mică de lemn din 1696. — Aci înfiinţă Matei Vodă tipografia românească (până la 1652), şi tot el zidi casele mânăstireşti, acum ruinate. O fântână de la 1699.

• •

GLOATA. Oastea de pedeştri neregulată, gioţaşi. Era formată din oameni de ţară, chemaţi să apere ţara la nevoe şi să ajute trupele Domnului. Ţărani săraci prost armaţi, slab organizaţi şi întreţinuţi pe seama lor. Glotaşii, sub domni şi boeri destoinici în lupte, au putut să aducă servicii bune în războae (sec. 15-17). — Se mai numea gioată şi tabăra, bivuacul (de unde verbul: „a se gloti").

• •

POLONIA. Legăturile Moldovei cu vecini dela nord, Polonii, datează din primele timpuri ale organizării Statului. sec. 14. Voevozii până la Ştefan cel Mare erau în relaţii de vasalitate cu regii Poloniei. Mai târziu, Domnii M., deşi vasali Sultanului, erau încă adesea sub influenţa Polonilor (Movileştii mai ales) ale căror pretenţiuni de stăpânire şi amestec în politica Moldovei urmară până la sfârşitul sec. 17. Domnul şi boerimea mold., afară de puţine excepţii, erau pătrunşi adânc de viaţa şi obiceiurile polone. Odată cu ridicarea Rusiei şi cu domniile străine în sec. 18, relaţiile M. cu Pol. rămaseră neinsemnate. — Polonii erau numiţi în vechime în Mold. „Leşi" sau „Lehi", iar Polonia: „Lehia".

• •

BUZESCU. Neamul boerilor Buzeşti, ai căror strămoşi stăpâneau vechile moşii Drăgoeşti, Cepturoaia, Călui, din Olt, Vâlcea şi Romanaţi, era printre cele dintâi în Oltenia încă din sec. 15. — Cârstian, mare vornic al T.-Rom. 1483-8 (†1512). — Fiii săi: Vlad Banul (†1545), Dumitru pârcălab şi Balica spătarul, ridicară la 1520 mânăst. Călui. — Sub Mihai Vodă, vestiţi trei fraţi B. (fiii lui Radu Buzea, mare armaş, fiul lui Vlad † 1584), sunt în fruntea sfetnicilor şi căpitanilor săi: — Preda, marele Ban †1612: — Stroe, marele stolnic (1835-1602), care muri din rana căpătată în luptă cu fiul Hanului, pe care-l ucise; — Radu, marele clucer, general de frunte şi sol al lui Mihai, † 1610. Ei duceau în război propriile lor oşti din Oltenia. —In prima jumătate a sec. 17. B. erau cei mai puternici şi mai avuţi boeri ai T.-Rom. — Radu, fiul lui Radu I, mare Ban sub Matei Vodă † 1647. — La 1656 Buzeştii stăpâneau 128 de moşii, mai toate în Oltenia.

• •

POLCOVNIC. Grad militar; nume împrumutat dela Cazaci în sec. 17 în Mold. (cap al unui polc). Trecut şi în T.-Rom. (grad subaltern) unde în sec. 17-18 găsim: P. de vânători: de cazaci; al spătăricii; — şi slujbaşi de poliţie: P. de Târgovişte; al agiei; de poteră; de târg (comisar central de pol. la Bucureşti), etc. — In sec. 19 ofiţer superior, introdus de Ruşi la reorganizarea oştirei (1830); colonel, comandant al unui regiment.

• •

STIRBEY (Ştirbei). — Familia S este a vechilor boeri dela Isvor (J. Olt), cunoscută în T.-Rom. din sec. 15 (v. şi Isvoranu). Dragomir dela I. era stolnicul lui Vlaicu-Voev. la 1494. Badea postelnic în sec. 16. Cernica dela Isvor mare vornic (1600), fondă mon. Cernica lângă Bucureşti. Urmaşii lui purtară numele de St.: — Radu S. dela Isvor, m. comis în s. 17, avu fii pe: Radu vel armaş, şi pe Constantin m. Ban în vremea lui Brâncoveanu. Ele S. consilier imper. în Oltenia. 1720. Constantin, mare logofăt în s. 18. Barbu, mare vornic, în al 19. Principele Barbu S., Domn al Ţării Române 1848-56. In domnia lui care se deosebi printr'o bună administraţie, se reorganizară modern serviciile publice şi miliţia (n. 1799 † 1869). Alexandru S., om politic (1836-95).

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

77.

Nu 7½ ci mai mult. Din grabă se uită totdeauna că butoiul e mai gros la mijloc

78.

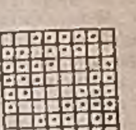

79.

80. Când începuse jocul, A avea 12, B avea 21 şi C avea 39 de bile.

81. COVORUL

Aci, Moş Glumici a descoperit că se pot străbate liniile covorului printr'o singură mişcare, fără ca linia să se taie undeva sau să se repete.

*

82. GĂSIŢI NUMĂRUL 25!

Moş Glumici are un ceasornic vechi. Este cam hodorogit şi adesea în reparaţie. Pe capacul ceasului sunt gravate mai multe cifre. Sunt semnele lăsate de ceasornicari. Moş Glumici a descoperit că, printr'o linie dreaptă care uneşte patru cifre, se obţine suma finală 25. Cari cifre trebue să fie atinse de linie?

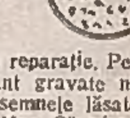

*

83. PROBLEMA CABALISTICA

A b r a c a d a b r a
A b r a c a d a b r
A b r a c a d a b
A b r a c a d a
A b r a c a d
A b r a c a
A b r a c
A b r a
A b r
A b
A

Această problemă de matematică este străveche. In alte vremuri i se atribuiau proprietăţi mistice. După ce ne-a cedat semnul, Moş Glumici ne întreabă, de câte ori se poate citi cuvântul „Abracadabra", începând dela litera A din oricare rând, şi sărind la rândul de deasupra, pentru a termina la litera A la dreapta în colţ. De câte ori se poate citi?

*

84. PROBLEMA CU PERNA

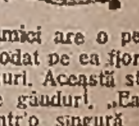

Moş Glumici are o pernă. Mătuşa i-a brodat pe ea flori şi o stea cu opt colţuri. Această stea l-a pus imediat pe gânduri. „Ea se putea desena dintr'o singură mişcare", spuse el. La răspunsul nostru că am deslegat destule probleme de acest fel, Moş Glumici ne răspunde: „este adevărat — însă această stea trebue să fie desenată dintr'o singură mişcare, aşa fel încât nici una din liniile drepte cari se trasează să nu intretae decât odată o linie deja trasă". Cum se poate face acest lucru?

Reportajele Zilei

Din țară — Din străinătate

Divizia III-a Munte citată prin ordin de zi pe armată

Ordin de zi Nr. 38 din 25 Februarie 1943

In greiele lupte din Caucaz, Divizia 3-a Munte, deși atacată săptămâni la rând de forțe inamice mult superioare și puternic sprijinite de artilerie, care de luptă și aviație, a reușit să sfarme toate atacurile inamice și să distrugă carele de luptă pătrunse în poziție.

Pentru faptele de arme săvârșite în aceste lupte, Divizia 3-a Munte se citează prin Ordin de Zi pe armată.

(ss) **ION ANTONESCU**
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

NOI ȘI ALIAȚII NOȘTRI

Cuvinte de laudă pentru faptele de arme și pentru înfăptuirile sociale ale României

Ziarul italian „Corriere della Sera" publică un articol intitulat: „Increderea românilor în victoria Axei".

Articolul se ocupă de felul cum a fost primită în cercurile românești împlinirea a 25 de ani dela înființarea armatei bolșevice, prilej pentruca România să-și arate încă odată hotărârea sa de a lupta până la biruința finală împotriva primejdiei bolșevice.

Ziarul amintește în deosebi pasajele în care ministrul apărării naționale al României a declarat că toate sforțările armatei bolșevice, oricât ar fi ele de uriașe, vor da greș și că între armatele care luptă de o parte și de alta a frontului de răsărit este un abis: popoarele europene luptă pentru apărarea civilizației, iar bolșevicii luptă pentru distrugerea civilizației.

Corespondentul dela București al agenției de presă „Transkontinent Press", d. dr. Ferdinand Berge, se ocupă într'o dare de seamă asupra situației de politica socială a României pe care el o consideră fiind una dintre cele mai înaintate din Europa.

Corespondentul se ocupă apoi de ultima dare de seamă a subsecretariatului de stat al muncii care se referă la perioada 1940 — 1942 și care dă o imagină a activității sociale pe acest tărâm în timp de războiu. Această activitate socială are astăzi drept scop mai înainte de toate menținerea liniștei și a ordinei în întreprinderi, muncă productivă și disciplinată precum și îmbunătățirea situației materiale a muncitorilor și funcționarilor.

Plină de încredere în sine și în aliații ei, România luptă pentru înfrângerea bolșevismului

O mare revistă croată închină un articol plin de laude țării noastre arătând că România care a pășit în noul an cu deplină încredere, privește spre anul trecut, după eliberarea Basarabiei și Bucovinei cu aproape 4 milioane locuitori, ca spre un an de mari fapte de arme și de participare glorioasă la victoria repurtată în Rusia Sovietică sub conducerea germană, putând fi pe drept cuvânt mândră de armata ei. Dar și frontul intern și-a îndeplinit datoria. El s'a unit, a sprijinit cu înțelegere pe conducătorul statului și pe colaboratorii săi contribuind astfel la conducerea cu succes a războiului.

Imensa înarmare a Uniunii Sovietice — spune autorul articolului mai departe — a arătat cât de necesar a fost acest războiu și România are acuma ca și mai înainte voința nezdruncinată de a înfrânge definitiv bolșevismul. Războiul sfânt împotriva bolșevismului este o chestiune a întregului popor românesc, care preocupă pe toți și care este războiul cel mai popular pe care l-a purtat vreodată România. Prin aceasta nu se spune că România nu este pe deplin conștientă și de importanța înfrângerii celorlalte puteri inamice. România știe că o victorie a aliaților ar da Europa pe mâna Uniunii Sovietice ca pe o colonie. Limbuția propagandei britanice a arătat nu de mult adevăratele intenții ale inamicilor.

Crainicul polonez dela radio Londra s'a adresat într'un apel polonezilor ce trăesc în Basarabia și Bucovina ca aceștia să fie gata spre a câștiga la momentul potrivit cu forța armelor pentru o Polonie nouă aceste provincii răscumpărate de România cu sângele ei. Anglia a împărțit prin urmare, România, nu numai bolșevicilor ci și polonezilor.

Poporul românesc nu se mai lasă abătut de pe noua cale recunoscută ca bună, cale pe care a apucat-o alături de Germania sub conducerea domnului Mareșal Antonescu. Liniștea care domnește în țară, rezultatul înțelegerii tuturora, vorbește dela sine.

Astfel România este și în acest an plină de încredere în sine și în aliații ei și deasemenea conștientă de dreptatea cauzei pentru care luptă.

Un ordin de zi al Ducelui

Ducele a adresat armatei a opta italiene care a luptat pe frontul de Răsărit un ordin de zi, lăudând vitejia ostașilor.

„In lupta grea, susținută alături de armatele germane și aliate pe frontul de răsărit, ați dat dovezi nenumărate și hotărîtoare de dârzenia voastră și de valoarea voastră.

Infruntând forțele în număr mai mare ale inamicului, voi v'ați bătut până la marginile puterii și ați sfințit cu sânge drapelele diviziilor voastre".

După ce amintește vrednicia tuturor diviziilor italiene în lupta contra bolșevismului, ordinul de zi al Ducelui se încheie cu aceste cuvinte:

„Neajunsurile, suferințele, marșurile fără sfârșit au pus la încercări excepționale rezistența voastră fizică și morală. Numai soldații însuflețiți de înaltul sentiment al datoriei și având mereu în fața ochilor icoana patriei ar putea să treacă peste aceste încercări.

Pierderile pe care bătălia împotriva bolșevismului vi le-a impus nu au fost mai puțin grele, dar era vorba și este vorba de a apăra împotriva barbariei moscovite civilizația de mii de ani a Europei.

Ofițeri, subofițeri, gradați și soldați!

Fără îndoială că ați simțit cu câtă emoție și cu câtă credință nestrămutată în victoria finală a urmărit poporul italian desfășurarea acestei bătălii uriașe și cât de mândru este el din pricina voastră.

Trăiască Regele!"

Vizita d-lui von Ribbentrop la Roma

D-sa a prezentat Ducelui un mesaj al Fuehrerului

D. von Ribbentrop, ministrul de externe al Reichului, având o însărcinare din partea Fuehrerului, a sosit zilele trecute în Italia unde a stat dela 24 până la 28 Februarie.

A doua zi după sosire, d. von Ribbentrop a fost primit de Duce la reședința sa și i-a remis un mesaj personal din partea Führerului.

După ce au confirmat hotărârea celor două țări de a duce războiul cu toată energia necesară până la nimicirea forțelor inamice și până la eliminarea primejdiei mortale a bolșevizării Europei, care se ivește din nou la frontierele sale orientale, Ducele și ministrul von Ribbentrop au ținut să proclame încăodată hotărârea neclintită a Italiei și Germaniei, de a creia în Europa, după victoria finală, o ordine nouă care să garanteze o existență sigură, într'o atmosferă de justiție și de colaborare, tuturor popoarelor europene.

Luptăm pentru viața și onoarea poporului Finlandez!

a spus președintele Finlandei

La solemnitatea instalării d-lui Ryti, reales președinte al Finlandei, d-sa a rostit o cuvântare, arătând suferințele patriei sale râvnită și atacată de bolșevism.

„Războiul nostru de acum — a declarat președintele — este acelaș declarat la 30 Noembrie 1939. Ne-am luptat poate mai bine decât orice alt popor mic, pentru a ne păstra independența. Dacă nu am fi făcut aceasta, acum nu am mai fi existat. Cunoscând puterile noastre, nu am intervenit niciodată în certurile îndepărtate.

Desigur că poporul nostru dorește pacea, așa cum dorește orice alt popor care luptă acum. Dar nu vedem încă semnul care să anunțe sfârșitul războiului nostru și, de aceea, forțele noastre trebuesc și mai mult încordate.

Clipa actuală cere veghe și curaj, spirit de sacrificiu și loialitate față de interesul comun. Pentru a învinge trebue să rămânem uniți în fața tuturor nenorocirilor dictate de soartă iar în toate hotărîrile noastre să știm că avem dreptul de a lupta pentru viața și onoarea poporului finlandez".

In ziua în care președintele Finlandei rostea dârza d-sale cuvântare, începea la București activitatea Asociației româno-finlandeze în prezența d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri.

A luat cuvântul cu acest prilej d. Pallin, ministrul Finlandei, care a arătat că țara noastră și țara d-sale sunt unite prin aceeaș primejdie, bolșevismul, și prin aceeaș voință: nimicirea acestuia:

„Noi Finlanda, am înțeles România, poate mai bine decât orice alt popor. Astfel s'a creiat acea temelie a legăturii prețioase cu care eu, ca reprezentant oficial al Finlandei în România, mă simt fericit și mândru. Totuși, trebue să recunoaștem că pe cât de mare este simpatia și pe cât de sincer este interesul și pe cât de adevărată este prietenia reciprocă dintre Finlanda și România pe atât de mult trebue întărite cunoștințele dintre cele două popoare"

Ce plănuiesc Sovietele în Balcani

Un ziar german amintește într'unul din ultimile sale numere de cererile adresate de Molotov Fuehrerului, cu prilejul vizitei făcută de el la Berlin în luna Noembrie 1940, în legătură cu o influență a Uniunii Sovietice în țările balcanice. Chipul în care Sovietele au încercat să traducă în fapt în acest sector al Europei țelurile lor imperialiste, arată că ele înțeleg să bolșevizeze toate țările de aci.

Era vorba, pretutindeni, de o desăvârșită prefacere internă, pe temeiul doctrinelor bolșevismului, ce trebuia operată cu ajutorul partidelor comuniste locale, cum s'a întâmplat mai cu seamă în Bulgaria. La Londra, aceste manevre sunt bine cunoscute, dar, din pricina urei împotriva Reichului, guvernanții englezi se fac că nu văd. Astfel, propaganda britanică a răspândit de curând numeroase știri asupra dezordinelor din statele balcanice, prefăcându-se că nu știe că în luptele împotriva bandelor din Serbia și din Croația sunt descoperiți necontenit agenții Moscovei. Aceste falsificări slujesc nu cauzei anglo-americanilor, ci aceleia a Sovietelor. Prin acțiunea sa de propagandă, Anglia lucrează în favoarea Sovietelor, și făcând astfel își tae craca de sub picioare.

NU MAI EXISTĂ LINIE DESPĂRȚITOARE IN FRANȚA

300.000 prizonieri francezi eliberați

Luni, pentru prima dată, populația franceză a putut trece în mod liber linia despărțitoare dintre regiunea ocupată și cea liberă.

Numărul locurilor reținute în trenuri au fost foarte mari. In toate punctele de trecere afluența era imensă. Căile ferate au dublat numeroase trenuri.

Deasemenea pentru prima dată, scrisorile trec, necenzurate, linia despărțitoare. De pe acum au sosit la birourile poștale sute de mii de scrisori.

Un alt fapt îmbucurător este că un nou lot de 300.000 de prizonieri de războiu francezi, au fost eliberați.

Dintre aceștia, 50.000 au rămas pe teritoriul francez, iar 250.000 prizonieri — muncitori în diferite domenii — s'au angajat ca lucrători liberi în Germania, în aceleași condițiuni de lucru și de salarizare ca și muncitorii veniți din Franța.

Acest rezultat important a putut fi realizat numai datorită politicei pe care guvernul francez a înțeles s'o adopte și s'o urmeze.

Rezultatele acestea sunt garanția că aceeaș politică, în momentul când ea se bizue pe adeziunea maselor franceze, va conduce la hotărîri și realizări și mai îmbucurătoare pentru poporul francez.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

Ostașii întorși de pe front nu pot fi obligați să facă munca de folos obștesc

Ministerul Afacerilor Interne a făcut cunoscut tuturor administrațiilor locale că ostașii întorși de pe front, în concediu, nu pot fi obligati să execute prestație sau muncă de folos obștesc.

Ce pățește cine se atinge de drepturile concentraților

Ministerul Afacerilor Interne a pus în disponibilitate pe notarul Alexandru Manolache din comuna Hoceni, județul Fălciu, pentru că a încercat să oprească o parte din ajutorul cuvenit unei femei soție de concentrat.

Pedepse grele pentru cei care se fac vinovați de contrabandă

S'a adus la știința tuturor că pedepse aspre vor fi date acelor care se vor face vinovati de contrabande *în și din* Transnistria

Acei care vor încerca a introduce sau scoate din Transnistria materiale, mărfuri sau obiecte nedeclarate, ce întrec trebuințele personale, fără a avea autorizația legală se fac vinovați de contrabandă

Contrabanda se pedepsește cu internarea în lagăr după cum urmează:

a) dela 1 lună la 6 luni dacă contrabanda a fost făptuită ori încercată la punctele de trecere de unul sau doi inși neînarmați;

b) dela 6 luni la 2 ani, dacă contrabanda a fost făptuită ori încercată prin locuri ascunse sau oprite trecerii de unul sau de doi inși neînarmați;

c) dela 1 an la 3 ani dacă contrabanda a fost făptuită ori încercată la punctele de trecere, de unul sau doi inși, înarmati, ori de mai mulți inși chiar neînarmați.

d) dela 2 ani la 5 ani, dacă contrabanda a fost făptuită sau încercată prin locuri ascunse ori oprite trecerii de unul ori de doi inși înarmați, ori de mai mulți inși, chiar neînarmați.

Osebit de aceste pedepse privative de libertate, se va aplica contrabandiștilor și sancțiunea confiscării obiectului contrabandei, precum și o amendă reprezentând de 3 ori taxa vamală cuvenită.

In caz de neplata amenzii această sancțiune va fi transformată în zile de lagăr.

Fapta vrednică a meseriașilor români

Cooperativa „Mica Industrie" și secția pielari-încălțăminte din organizarea Uniunii generale a micilor industriași și meserași patroni a îmbrăcat, în cadrul unei impresionante manifestațiuni de conștiință românească un număr de 25 copii de meseriași căzuți pe front.

Așezată sub auspiciile Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale, fapta de bine a acestor două instituțiuni meșteșugărești a fost onorată cu prezența d-nei Maria Mareșal Antonescu.

EXTERNE

Datoria Franței

Frontul național revoluționar francez a organizat o mare întrunire la Paris.

Vorbitorii reprezentând diferitele partide politice au stăruit asupra nevoiei ca Franța să lupte împotriva pericolului comunist în interiorul țării și să participe la lupta pe care Europa o duce împotriva bolșevismului.

Șeful frontului național revoluționar francez, a declarat, între altele:

„Intre Nipru și Doneț se dau lupte de o importanță capitală pentru Europa. Franța trebue să fie mobilizată și să participe la sforțările celorlalte țări europene".

Soldații suedezi rechemați din concediu

La postul de radio Stockholm s'a citit un comunicat, prin care soldații suedezi din unele arme, care se află în concendiu, sunt chemați la unități. In legătură cu aceasta s'a mai anunțat că această chemare nu este în legătură cu situația internațională, ci pentru facerea unor manevre.

Cum a fost ucis un arhiepiscop

Ziarul catolic „Avenire" publică amănunte asupra morții monseniorului Montalbetti, arhiepiscopul din Reggio Calabria, care a fost omorît în cursul atacului aerian inamic dat împotriva unei vile izolate, aflată în câmpie, unde arhiepiscopul locuia.

Avioanele de bombardament inamice au tras în primul rând cu mitraliere asupra vilei, dela o mică înălțime, după care au aruncat opt bombe. Arhiepiscopul a fost complet ciopârțit de explozia bombelor.

Ziarul relevă că acest atac, în care au mai murit alte 9 persoane, a fost dat în împrejurări care stabilesc cruzimea aviatorilor englezi. Piloții englezi au bombardat cu bună știință o vilă izolată, precum și o biserică din vecinătate, unde se desfășura o slujbă religioasă.

Japonia va duce lupta pentru sdrobirea totală a comunismului

Generalul de brigadă Sato, șeful biroului militar și politic din ministerul de războí al Japoniei, a declarat că armata japoneză va face tot ce este posibil pentru a distruge complet și repede comunismul în Marea Asie Orientală.

In China, a spus generalul, lupta împotriva comunismului va fi dusă în strânsă colaborare cu guvernul Chinei naționaliste. Forțele comuniste din China sunt evaluate la circa 5 sau 600.000 de oameni.

Armata japoneză a întreprins împotriva forțelor comuniste operații în stil mare. Lupta se dă nu numai împotriva trupelor comuniste, ci și a organizațiilor și celulelor comuniste, care există mai ales în nordul Chinei.

Generalul Sato a terminat prin constatarea că mișcarea anti-comunistă din China câștigă tot mai mult teren.

Un ziar catolic despre comunism

Ziarul catolic „Italia" scrie în legătură cu primejdia comunistă:

Istoria a dat dreptate acelora care de mult au socotit bolșevismul ca pe inamicul civilizației europene. Bătălia care se dă acum la marginile de răsărit ale Europei va avea urmări enorme asupra viitoarei organizări a continentului. De aceia este necesar, încheie ziarul, ca o victorie decisivă să distrugă pentru totdeauna forța răului care amenință Europa.

1943 MARTIE 31 Zile
Răs. soarelui 6,39 SĂPT. 10 Ap. soarelui 17,41

J O I

4

ORTODOX: Gherasim Pustnicul
CATOLIC: Casimir, Adrian
PROTESTANT: Adrian

Zile trecute 62
Zile rămase 303

«Numai cunoscându-ți drepturile istorice, îți poți implânta voința de Neam în Istorie.»
(Mareșal Antonescu)

Bântue bolile în Rusia Sovietică

Se anunță că în uniunea Sovietelor, epidemiile bântuie cu toată furia. Bolile sociale fac mari ravagii.

Tuberculoza a provocat un adevărat dezastru în rândurile populației. Procentul epidemiilor crește din zi în zi.

Mii de victime ale tifosului s'au înregistrat deasemenea în mai toate spitalele sovietice. Multe școli au fost închise; copiilor bolnavi și prost hrăniți, îmbrăcați în sdrențe, nu li se mai poate da nici un ajutor de folos.

Ei sunt siliți să mănânce semințe de floarea soarelui, amestecate cu mei și dovleac.

Soldații roșii, cari au în spitale un tratament de plâns și din care fug mai înainte chiar de a fi pansați, au semănat jalea și desnădejdea în sânul celor din spatele frontului.

In aceste sectoare, ei au răspândit, pe o scară întinsă tifosul exantematic.

Cazuri mortale se semnalează în toată Uniunea Sovietică.

Atentatorii dela Ankara definitiv osândiți

Se știe că acum câteva luni agenții Moscovei au încercat un atentat împotriva d-lui von Papen, ambasadorul Reichului la Ankara. Prinși și judecați, atentatorii au fost condamnați la pedepse între 10 și 15 ani. Deși Moscova a încercat să se amestece în arestările justiției turce, mergând chiar până la a amenința guvernul din Ankara, sentința a rămas definitivă, astfel că uneltele bolșevice vor trebui să-și facă osânda.
germane.

Inarmarea Turciei

Autoritățile turce ar plănui, după cum se anunță din sursă bine informată să creeze o organizație specială care să se ocupe de toate chestiunile ce privesc înarmarea Turciei. Aceasta ar urma, de pildă, să procedeze la construirea de noi întreprinderi pentru nevoile armatei.

Un războiu pe viață și pe moarte

Intr'un articol de fond, ziarul „Duma" din Sofia comemorează aderarea Bulgariei la pactul tripartit, eveniment ce s'a produs acum doi ani.

El subliniază că atunci când s'a produs acest eveniment, oamenii de stat bulgari nu au făcut decât să dea expresie unei dorinți generale a națiunii. Menirea acestui pact nu se termină cu războiul. Triunghiul Berlin - Roma - Tokio constitue o operă de dreptate istorică și instrumentul voinței hotărîte de a creia o ordine mondială nouă.

Bulgaria își dă perfect seama că actualul războí este un războí pe viață și pe moarte. Chiar rămasă în afara luptei, întreaga Bulgarie este legată de ea căci îi este în joc existența.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

IMPORTANTE CÂȘTIGURI DE TEREN REALIZATE DE TRUPELE GERMANE IN SPAȚIUL DELA ISIUM

Situația din sudul frontului de răsărit este caracterizată de câteva zile prin contraatacuri germane, care se desvoltă în spațiul dela Isium, prin noui câștiguri de teren, în timp ce acțiunile sovietice desvoltate mai spre nord, au putut fi oprite de apărarea germană.

Contraatacul german dela Isium s'a dat în condițiuni atmosferice foarte grele, totuși numeroase alte localități au putut fi cucerite. Numărul prizonierilor și cantitatea prăzii este foarte mare. Printre numeroșii morți de pe câmpul de bătălie a fost găsit și comandantul corpului 25 blindat sovietic generalul de brigadă Pavloff.

Pe frontul Mius, sovieticii n'au mai dat decât atacuri parțiale, după ce marea încercare de străpungere efectuată de ei a eșuat.

In sectoarele Harcov-Kursk și regiunea Orel luptele continuă cu aceiași înverșunare, Sovieticii dau numeroase atacuri. Capul de pod dela Dermansk, la sud-est de lacul Ilmen, împotriva căruia trupele sovietice au luptat 14 luni în zadar și cu pierderi urlașe de oameni și material, a fost evacuat metodic de trupele germane. Retragerea liniilor germane, pregătită de multă vreme, s'a efectuat pas cu pas, după ce tot materialul și toate armele au fost retrase.

In vestul Caucazului și în regiunea capului de pod dela Cuban, bolșevicii au întrerupt în ultimele 24 de ore atacurile lor. Acesta este în special cazul pentru regiunea Novorossisk, unde sovieticii au suferit o înfrângere de o gravitate excepțională și pierderi extrem de mari în oameni și material cu prilejul încercării de a aduce întăriri pe calea mării. Impreună cu vasele de transport scufundate, au fost nimiciți un mare număr de bolșevici. Sute de cadavre au fost aruncate de valuri pe coaste.

După ultimele informațiuni sovieticii au pierdut în cursul atacurilor lor împotriva pozițiilor germane pe cursul inferior al Cubanului, numai în timpul lunii Februarie, 113 tancuri, 52 tunuri de câmp, 45 tunuri antiear, un bogat material de războiu precum și 15.127 morți numărați până acum.

NOUI PROGRESE ALE TRUPELOR AXEI IN TUNISIA

Trupele germane din Tunisia de Nord au făcut progrese în apropierea de Cap Sarrat ca și în regiunea Medjez el Bab.

In mai multe locuri, sistemul de tranșee puternic apărate, a fost luat cu asalt și mercenarii francezi din armata 1-a britanică, ca și detașamentele britanice au suferit pierderi importante.

Cum în cursul înaintării rapide au fost cucerite numeroase poziții de artilerie, numărul prizonierilor de războí și îndeosebi al tunurilor de mare calibru este considerabil.

Aceste succese sunt cu atât mai însemnate, cu cât ele au fost obținute împotriva unui inamic mult superior numericește.

Succesele germano-italiene pe frontul de nord al Tunisiei sunt importante apoi din motivul că au zădărnicit ofensiva proectată de armata 1-a britanică împotriva Tunisului și Bizertei. Toate dovezile găsite în ultimul timp demonstrează puternica pregătire pe care o făcuse comandamentul englez în vederea acestei ofensive, care trebuia să dea armatei germano-italiene lovitura decisivă.

Pe frontul de sud-est al Tunisiei, trupele engleze și americane sunt calme ca și până acum. In trecătorile munților Atlas, aflate pe povârnișul de sud-est, trupele anglo-americane n'au înaintat decât cu elemente de recunoaștere foarte slabe și au evitat orice contact cu trupele germano-italiene. Construirea tranșeelor pe pozițiile de trecători se efectuează într'un ritm din ce în ce mai repede, existând temeri că unitățile germano-italiene vor trece din nou la atac.

Formațiuni de avioane italiene au atacat un convoiu britanic în largul litoralului algerian, cu bune rezultate. Un cargobot complect încărcat de 6.000 tone, a fost scufundat printr'o lovitură în plin.

Alte două vase au trebuit să-și întrerupă călătoria, deoarece se înclinaseră într'o parte.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ". București, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București.
Tipărită la 4. III. 1943